

ASL-20

Hazrat Abdul Rahman Jami (RA)
Yusuf - Zulaikha Se Misra
Munshi Nalkishore Das Kanpur
1903 AD - 120 Pages

20

55

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

ASL - 20

Yusuf Zulfikar
se - morri
Hajrat Abdul Rehman
naukarne bn
1903 H

120 kays

اطلاع اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہے جسکی فہرست مطول ہر ایک شائق کو چھاپہ خانے سے مل سکتی ہے جسکے معاینہ و ملاحظہ سے شائقان علمی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے ٹیبل پیج کے تین صفحہ سادہ ہیں اور تین بعض کتب قصص نظم درسی وغیرہ درج کرتے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اس فن کی اور بھی کتب موجودہ کارخانہ سے قدر دانوں کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

قصص نظم درسی و غیریہ

خسر و نامہ یعنی مثنوی خسرو گل بہشت نامہ مثنوی ہے گو بظاہر ایک قصہ شاہان ہے مگر باطن حقیقت روح و جان کا اعلان ہے از جلوہ طبع عرفان پسند حضرت مسدید الدین عطار۔

مثنوی مخزن الاسرار مصنفہ مولانا نظامی گنجوی۔ ظہور الاسرار۔ شرح مثنوی مخزن الاسرار۔

مثنوی لیلی و مجنون۔

مثنوی خسرو شیرین۔

مثنوی بخت پیکر۔

سکندر نامہ بزرگ کلاں۔ مشہور درسی کتاب قصہ ملک گسری سکندر و دارا۔ مصنفہ مولانا نظامی گنجوی۔

ایضاً۔ جلی قلم مانند قلم متوسط قطع نہایت خوش خط و خوش رنگ۔

سکندر نامہ بزرگ کلاں۔

شرح سکندر نامہ بزرگ کلاں۔ مشہور درسی کتاب۔

مشہور بہ شرح علمای کلکتہ بہت ہی عمدہ و خوبصورت حکم صاحبان کو نسل کلکتہ شروع کثیرہ و اتفاق

آہای ارباب علم مرتب ہوئی تالیف مولوی بدر علی عظیم آبادی

و مولوی سید حسین علی جوہری۔

ایضاً شرح سکندر نامہ مصنفہ محمد نواز دہلوی۔ امیر سلطان سفیانی۔

ایضاً مشہور بشرح گلوئی۔ پنجاب

بہت رائج ہے مصنفہ محمد گلوئی

مثنوی تحفۃ الاحرار۔ مصنفہ عبدالرحمن جامی

شرح یوسف زلیخا جامی۔ مصنفہ مولوی محمد شاہ

مثنوی یوسف زلیخا سے ناظم ہستی

بجواب یوسف زلیخا سے جامی۔

مثنوی یوسف زلیخا سے فروسی۔ چوہ

مثنوی لیلی و مجنون۔ ملا ہاشمی۔

مثنوی بہشت بہشت خسرو و مجنوں۔

مثنوی لیلی و مجنون۔ خسرو

مثنوی تحفۃ العراقین۔ محشی مثنوی

ہے فصاحت اور بلاغت سے مصنفہ

حضرت فضل الدین خاقانی۔

ظفر نامہ ملا ہاشمی۔ بہین بادشاہت

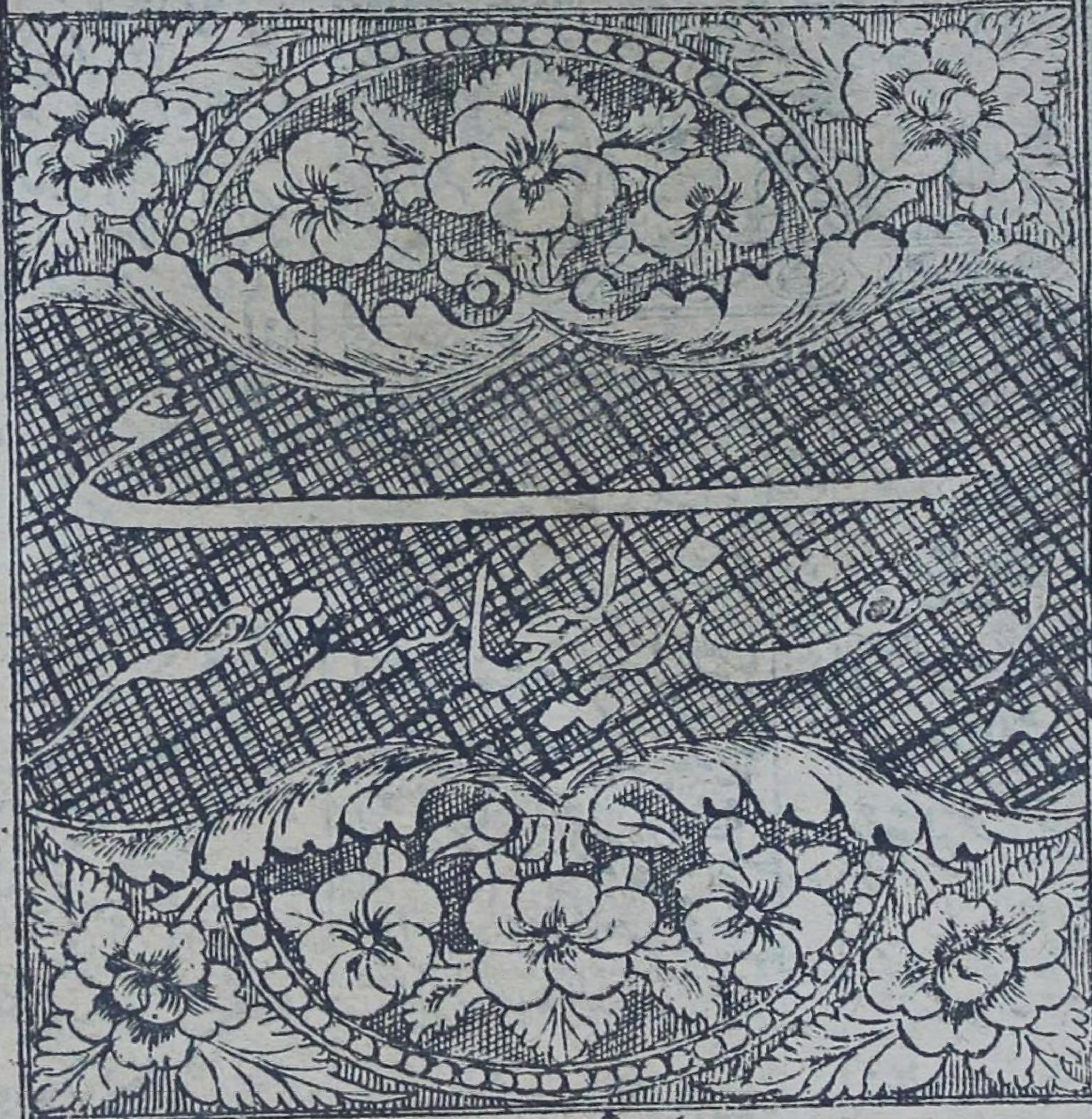
ملک گیری کا حال مثل سکندر نامہ ہے۔

مثنوی سبلستان۔ بیچے پوری

مصنفہ منشی ہر گوبال تفسر۔

مثنوی نامہ من۔ مصنفہ ملا۔

۲۵
(۷۵)
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

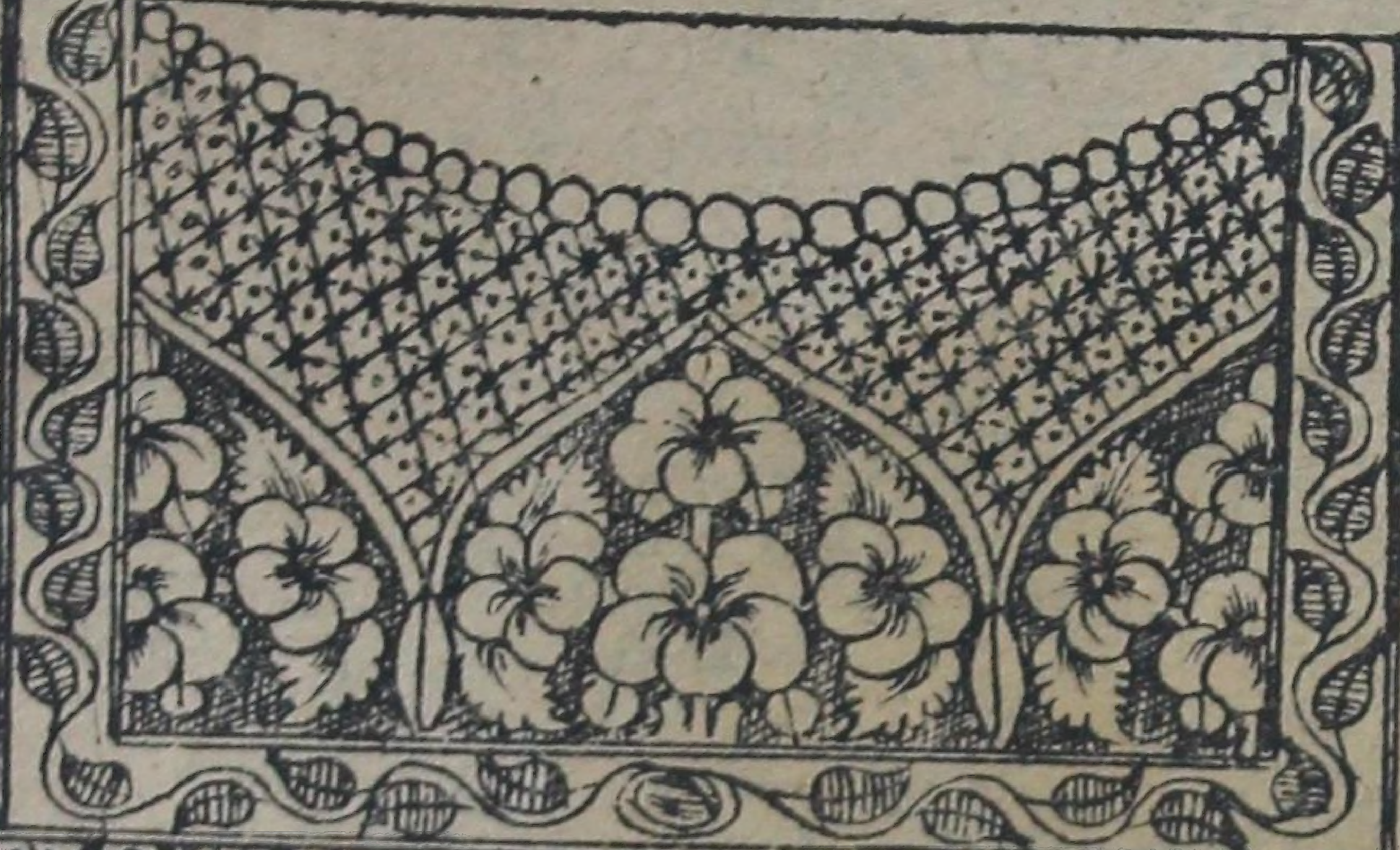

وَرَبِّكَ خَلَقَ الْفَلَاكِ
وَرَبِّكَ خَلَقَ الْفَلَاكِ

بسیار از کمالی که در این عالم است
 و از کمالی که در این عالم است
 و از کمالی که در این عالم است
 و از کمالی که در این عالم است

نام آنکه نامش در جهان است
 و نامش در جهان است
 و نامش در جهان است
 و نامش در جهان است

مفاتیح معانی است
 و مفاتیح معانی است
 و مفاتیح معانی است
 و مفاتیح معانی است

بسم الله الرحمن الرحيم

گل از روضه جاوید بجا
 وزین گل عطر و روغن و ناغ
 به نعمت های خوشتر کن شناسا
 زبانم راستایش پیشه گردان
 برتوایم سخن و سروریم سخن
 ز کج دل زبان را کن گهرنج
 معطر کن ز مشک قاف تا قاف
 ز عطر مرصه را غنیر نشان کن
 وزان نامه بجز نامی نماند است
 سنی یا هم صدای زبان ترا
 تخی خجانه با گردند و نرسند

الکس محنتی که بکشای
 بنمندان از لب آن غنچه باغ
 درین محنت سراسر بی عیب
 خنجریم را ساس اندیشه گردان
 ز تقویم خبر و زیم بخش
 دلی دادی ز گوهر گنج برنج
 کشادی نافه طبع مرا نافت
 ز شعرم خامه را شکر زبان کن
 سخن را خود سر انجالی نماند است
 درین خجانه شیرین فنا
 حرفیان با و با خورند و رفتند

التجاء حمدی

و در این عالم است
 و در این عالم است
 و در این عالم است
 و در این عالم است

که در این عالم است
 و در این عالم است
 و در این عالم است
 و در این عالم است

و در این عالم است
 و در این عالم است
 و در این عالم است
 و در این عالم است

خط عفو بران حرف خطا کش
 گویا بے ارم و قاپور و ده تو
 سرم هست از هوا پر سوی مائل
 گلی کان مای من گیر و بکویت
 چو غنچه بکیده نم گردان و درین باغ
 درین ره حاصلی جز بکیدی نیست
 نه بیند پسته یک منفر چندان
 چو خوشه پرورد صد دانه در بر
 چو غنچه یک دل آمد رسته از خار
 گناهانم اگر از حد برون است
 اگر باشد که و صد غم من گناه
 و گریاشد ز عسایان صد کتابم
 بهر گل رخ که کردم سرخ دیده
 خیال روی او از دیده شومیم
 نظر گریسته و بیهوشیم کرد
 دو چشم من چه دوست از ندیدست
 ازین سودا برسم شاید بسوخته

چو کلک زان میفکن در کشاکش
 ز آب و گل برون آورده تو
 ولی با بیم بکوی نتست در گل
 وزان گل به که در هر رنگ و بوی
 چو لاله کن نشا مندم سبک اغ
 و دول بودن بجز بی صلی نیست
 چو باد ارم و مفر از آرزندان
 به روانه رسد تفتیش بر سر
 نیاید با نهران خنجر آزار
 هزاران بار زان فضیلت و نوت
 توانی سوختن از برق آهم
 توانی شستن از چشمم پر آبم
 کنون از هر شره خوغم چکیده
 از آن روانک سرخ آید برویم
 سر شکت بے بر بے کارم آورد
 همین بس آبر ویم تا قیامت
 رسان ازین به پیغمبر کور و مے

و رفت خواجه مخلوقات سرور کائنات صلی الله علیه و آله وسلم

ببیند خاتم طوق کبریا
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک

ببیند خاتم طوق کبریا
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک

نفت
 سرور کائنات صلی الله علیه و آله وسلم
 و آله و سلم

از دست این سرور
 زان سرور که در پیش داد
 زان سرور که در پیش داد
 زان سرور که در پیش داد

ببیند خاتم طوق کبریا
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک

ببیند خاتم طوق کبریا
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک

ببیند خاتم طوق کبریا
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک
 بپوشد زان حلقه ملک و ملک

[illegible]

نه دست کس عثمان و لیسو ده
چو آندل کرنیان وار و فرغ
گرفت باستی آخور بهر خوردن
ز زمین بسیرخ پشت نارغش
ازان دولتمرد چون خواجه دین
شمار سلو و حیان گردون صد
ز دازسم آن براق برق و نما
زدش در نیم خطه بلکه کمتر
دران مسجد امام نباشد
وزرا باشد برین فیروزه خمرگاه
کشیدش برین باغ غلامی
وزرا باشد ببالا تر سگینه
وزرا باشد ساخت سوزن نهنگ
بقصد شستن با زین کلابه
چو زو بر هیچ پنجه همیش کلام
فتا بدار فعل لب بر شتری
بهفتم کاخ چون بغلین سودا
وزرا چون بشاخ سدره جست
وزرا بخاطر شتم ساختن

ناز پای رکابش گشت مسوده
 ندیده ران او آسیب باغی
 گرفته شغل او گردون بگردون
 ندیده رخ از کس پشت ریش
 خرامان شد بغرم خانه زین
 که سبحان الذی اسری بعبد
 ز نکه سکه بر آغوش درم وار
 ز دور حلقه سم بر حلقه در
 صف پیشینیا ز پیشوا شد
 چو باله حلقه زویر انش ماه
 بر آندزان گشت نام تمامی
 عطار در ابفرق سر عطار نیز
 بدامان و غایش نه ره زوینک
 چهارم خرشش آورد آفتابه
 گرفت از غل پوشش بره بره
 شد از گوهر حقیقه منش او پر
 رطل حل یافت هر شکل که پوش
 زیریدن بر رطل شد گشت
 ثوابت راز و شد چشم روشن

چو زلفش از دست زلفش
 گشت از دستش زلفش
 بست عشقش زلفش
 لا اسکان می خورده زلفش
 ملک زلفش زلفش
 بنیت از کرب زلفش
 مکان زلفش
 کلچه بر زلفش زلفش

سرور کائنات صلی اللہ علیہ
وآلہ وسلم

بدان درگاه و الادب است
مکان یافت خفته از مکان
مقدم بود از بجا و جان
دو بوب الایش مکان
یکسان مانه هم از قید
باید به ای که از زمین

۱۰۰۰ و مصرع اول از
 فرمودن یعنی سر کردن و در دوم یعنی
 و التثنية **۱۱** سبع بالضم و الفتح
 بيت المقدس است و من میان دو مک
 قبل از آنست **۱۲** تحفیک یا گاه
 کردن بگوشت ختم **۱۳** فرگاه یا
 جای فی دس **۱۴** فرگاه یا
 مد و رقصه **۱۵** گاه یا
 گل و آب **۱۶** گاه یا
 است **۱۷** است **۱۸** است
 بهرام بالف **۱۹** است
 کنایه از بیک **۲۰** است
 درفشان
 و درفشان

[illegible]

[illegible]

تو که در این عالم هستی
چو چرخ زان ساعت میگردانی
ز آن روز سواد دیده دادیم
بسوی برایش دل هم نهادیم
زیم به بیاضات در زنگ قفس
ز حرابت بسجده کام جبینم
رَبِّایِ هم ستون قدراست کردگار

ست

[illegible]

دوم گرد اگر کعبه **ع** انونجا
 یسلف رحمة الله علیه بیان
 زیارت روضه منوره کاه محضرت
 علی الله علیه وآله وسلم کرده
 زمان ماضی کرده بودی غایب
ع کام بکاف عربی بی
 مراد و مقصود **ع** است
 ترسانیدن و آموختن
 دوم او از آنست که
ع کند یا خند
 داشت است بایه کریم
 ذالذی یشفع عند الله
 ۱۱ و ۱۲ و ۱۳

[illegible]

لباس فهم بر بالای او تنگ	سمند عقل در صحرای اولنگ
ز گفتن بر ترستان و رشیدین	زبان زین گفتگو باید بریدین
منه جانی از حد خود برون نای	وزین دریای جهان فرسایدین
درین مشهد ز گویائی مزن دم	سخن ز خستیم کن والله اعلم

لباس ضرعت پوشیدن و اقامت لباس شفاعت پوشیدن

ز مجبورے برآمد جان عالم
 نہ آتش رحمتہ للعالمین
 ز خاک لے لائے سیراب بر خیز
 برون آوے ساز بر دیارے
 شب اندوہ مار روز گردان
 بشن در پوش عنبر لوی جام
 فرو آویز از سبکدیس آنرا
 اویم طالعی فلسطین پاکین
 جهان وید کردہ فرش را بند
 ز چرخ پائے در صحن حسرت
 بدہ دستے زیاقتا و گان را
 اگر چه غرق در یاسے گناہم
 تو امر رحمتے آن یہ کہ گاہے

ہر قسم یاسے اللہ ترحم
 ز محرومان چراغ افلاک نشین
 چون گیس خواب چند از خواب خیز
 کہ روی دست طبع زندگانی
 ز رویت روز مافیر و ز گردان
 بسند بر بند کاغذی عمامہ
 فلک سایہ بیاسر و روان
 شکر از ششہ جانہای ماکن
 چو فرشتہ اقبال یا یوس تو خیزند
 بفرق خاک ہ ہوسان قدیم
 بکن و کداریے و لدا و گانرا
 قتادہ خشک لب بر خاک ہم
 کنے بر حال لب خشکان گاہے

کجاست از نصیب دل خواهان
بوی خوشی که در دهنش است
که بگوید ای کاش من بودم
در آن روز که تو را دیدم
چون آن روز که تو را دیدم
چون آن روز که تو را دیدم

چو چوگان سرگنده آوری رو
 بحسن ایتماست کار جامی
 در تبرک حسرت نذر خواجہ عبداللہ احرار
 کتاب فقر را در میان راست
 کسی چون او باوج ارجمندان
 چو فقر اندر قبای شای آمد
 زور و شیش بر کس را نکشت
 بفقیر آنرا که لطفش شنا کرد
 جهان باشد بچشمش گشت راست
 از ان دانه کز و آدم بنا کام
 هزارش مزرعه در زیر گشت است
 درین مزرعه نشانده گشت و آن
 زمین با بهشتش گشت خاکست
 ز مشت خاک اندر راه بیند
 اگر قیصر و گر فقیر چین است
 بهر جا افکند طسبع ز رعیت
 و گر افتد قبول بهشت مفت
 بخیر من کو بی او فضل چون
 فلک را بین که اگر در میان

بیدان شفاعت مہتی گوی
 طفیل دیگران یاد تہای
 سواد توک کلک خواجہ است
 نزد نقش بدیع از نقشندان
 بتدبیر عبید اللہ آمد
 روای خواری در پاک شانست
 بگر خرقہ بودش فتبار کرد
 نیکو ابد از ان جرگشت کار است
 زستان بهشت آمد بدین دم
 که ز اورفتن را به بهشت است
 در ان عالم ہند انبار خاہ
 ز مشت خاکش اندر رہ چہ است
 بدامانش کجا گردی نشیند
 بگر و خرمن او خوشہ چین است
 بر سیم گا و یا دار و قناعت
 شو و گا و زمین و آسمان جفت
 ز ثور اور و گا و از چرخ گردون
 ز خرمنہاش یک غزال و آن

بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است

بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است

ذکر خواجہ عبید اللہ احرار

بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است

بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است

بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است
 بخت من است مال تو نیست
 تو ای پادشاه من است

ز تماشای چون بزم گشته مشرف
 چهار تا نا بلند می هست وستی
 و اگر شهرزاده که بخت مظفر
 خرد چون دیده جاده واحترش
 و درین میدان که باو اخالی ازود
 و برشش غور یکی زرین قدح باد

مهریست عرب باد و معرف
 مباد این نام پاک از لوح هستی
 بطفلی شد مطیعش تحت و هنر
 همیگر و آرزو نقشش ز تماشای
 فلک طاس تھی را پر فرج کرد
 و لش چون نام و انکم پر فرج باد

در میان آنکه هر یک از جمال و عشق مرغیت از شیا
 وحدت پریده در شاخسار مظاہر کثرت آرمید

در خلوت که هستی بی نشان بود
 و جودی بود از نقش و بی دو
 جمال مطلق از قیام مظاہر
 دل آرا شادی در حلقه غیب
 نیا آئینه روش در میان
 صبا از طره اش نگه ستار
 نگشته با گلش همسایه سنبیل
 رخسار ساد و زهر خطی و خالی
 نوای دلبری با خویش خست

بکنج بخودی عالم نهان بود
 ز گفت و گوی مانی و توئی دو
 بنور خویش هم بر خویش ظاهر
 مبر ازات او از دست عیب
 نه زلفش را کشیده دست شان
 ندیده چشمش از سر مره غباری
 تپسته سبز اش سرای مرغل
 ندیده هیچ چشمت ز تو خیاکی
 قمار عاشقی با خویش عیبت

خوبی حسن و فضیلت عشق

ملک هم گشته بود از این فلک
 زبیر آینه بنمود و بی
 هر با خواست از وی گفتگوی
 همه به جهان بسوی گویند
 ز غوغای خودی بی بیان
 بر آمد فلک بیان
 ز دشت بجان وی ملک
 ز روی جهان آینه باری

از این که در این عالم
 از این که در این عالم
 از این که در این عالم
 از این که در این عالم

از این که در این عالم
 از این که در این عالم
 از این که در این عالم
 از این که در این عالم

از این که در این عالم
 از این که در این عالم
 از این که در این عالم
 از این که در این عالم

فی عشق و در هر گری و درسی
و اگر چشم و دل و دود و آری
بم عشق و در هر گری و درسی
بم عشق و در هر گری و درسی
بم عشق و در هر گری و درسی
بم عشق و در هر گری و درسی
بم عشق و در هر گری و درسی
بم عشق و در هر گری و درسی

عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی

سبب نظم کتاب

کما قال الله تعالی لا یزکک الله
نظم القلب "عشق و در هر گری و درسی"
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی

دل از پر و زبر برد و جان فدا ز عشق و قان عالم به پیوه ز لیلیار او مار از جان بر آورد ققنا جنبان هر دل بر دگی اوست بشوق اوست جان را کامرانی اگر داند و گرنه عاشق اوست که از ما عاشقی و زوی نکونی تونی پوشیده و او آشکارا از و سر بر زده در تو نموده به تنها گنج بل گنجینه اوست بجر پیوده پندارے ندایم بیان او زبانه اسی ندارد که بے این گفتگو چه میسیم	سبب شیرین بشکر ز یکشاد جمال اوست هر جا جلوه کرده هر از حبیب مد کنتان بر آورد هر پیوه که بینی بر دگی اوست بشوق اوست دل را زندگانی ولی کان عاشق خوبان و جوت الاتا و غلط تافتی که گوی تونی آینه و آینه آرا که همچون نیگوی عشق ستوده چونیکو بنگری آئینه هم اوست من و تو در میان کاری نداریم خمش کاین قصه بایانی ندارد همان بهتر که من در عشق چیم
---	--

نخل در بیان فضیلت عشق بسبتن و شاخچه آغاز
سبب نظم کتاب بدان پوستن

من میدرد دل جز آب و گل نیست که باشد عالمی خوش عالم عشق	دل فارغ زور و عشق دل نیست ز عالم رویت آورد از غم عشق
---	---

عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی
عشق و در هر گری و درسی

چو خواند عوالتش چیدند از آفاق
 جوزین باطنش از راه عدم کوب
 چو یعقوب از عقب بن کار و نم
 اقامت را بکنعان محمل انگذ
 شمار گویندش از بز و میش
 نبوت در نبوت گشته پیدا
 به ششم شیت وضع گشت یقوت
 پسر یون یوسف یانده است
 چو یوسف بر زمین آمد ز مادر
 و میزد از بوستان دل نهالی
 ز گلزار خلیل اندکی رست
 بر آمد خست که از برج اسحاق
 علم ز دل از باغ یعقوب
 غزالی شد شمیم افزای کنعان
 ز جان نابوده بهره ما و شکار
 چو دیدش در کنار خود و سال
 گرامی آرد از بحر گریه
 پدر چون بد حال گویند خوش

موفق شد بان اتفاق
 ز دوازده هدی گلبانگ یعقوب
 ز حد شام تا کنعان علم زد
 قناده در فرایش مال و فرزند
 دوران وادی شد از مو و بلخ بیش
 بتفصیل رسالت شعله آسا
 همانند از وی جهانی در تاسف
 ولی یوسف میان جان و داشت
 برخ شد ماه گردون را برابر
 نمود از آسمان جان پاهای
 قبابی نازک اندامی بر و پست
 ز روی او منور چشم آفاق
 از و هم مرهم و هم دایع یعقوب
 از ورشک خشن صحرای کنعان
 ز شیر خویش شستی شکرش را
 و میثایام زهرش در نواله
 ز مادر ماند با اشک میته
 صدق کردش کنار خواهر خویش

بیان ظهور جمال یوسفی

چو خواند عوالتش چیدند از آفاق
 جوزین باطنش از راه عدم کوب
 چو یعقوب از عقب بن کار و نم
 اقامت را بکنعان محمل انگذ
 شمار گویندش از بز و میش
 نبوت در نبوت گشته پیدا
 به ششم شیت وضع گشت یقوت
 پسر یون یوسف یانده است
 چو یوسف بر زمین آمد ز مادر
 و میزد از بوستان دل نهالی
 ز گلزار خلیل اندکی رست
 بر آمد خست که از برج اسحاق
 علم ز دل از باغ یعقوب
 غزالی شد شمیم افزای کنعان
 ز جان نابوده بهره ما و شکار
 چو دیدش در کنار خود و سال
 گرامی آرد از بحر گریه
 پدر چون بد حال گویند خوش

چو خواند عوالتش چیدند از آفاق
 جوزین باطنش از راه عدم کوب
 چو یعقوب از عقب بن کار و نم
 اقامت را بکنعان محمل انگذ
 شمار گویندش از بز و میش
 نبوت در نبوت گشته پیدا
 به ششم شیت وضع گشت یقوت
 پسر یون یوسف یانده است
 چو یوسف بر زمین آمد ز مادر
 و میزد از بوستان دل نهالی
 ز گلزار خلیل اندکی رست
 بر آمد خست که از برج اسحاق
 علم ز دل از باغ یعقوب
 غزالی شد شمیم افزای کنعان
 ز جان نابوده بهره ما و شکار
 چو دیدش در کنار خود و سال
 گرامی آرد از بحر گریه
 پدر چون بد حال گویند خوش

چو خواند عوالتش چیدند از آفاق
 جوزین باطنش از راه عدم کوب
 چو یعقوب از عقب بن کار و نم
 اقامت را بکنعان محمل انگذ
 شمار گویندش از بز و میش
 نبوت در نبوت گشته پیدا
 به ششم شیت وضع گشت یقوت
 پسر یون یوسف یانده است
 چو یوسف بر زمین آمد ز مادر
 و میزد از بوستان دل نهالی
 ز گلزار خلیل اندکی رست
 بر آمد خست که از برج اسحاق
 علم ز دل از باغ یعقوب
 غزالی شد شمیم افزای کنعان
 ز جان نابوده بهره ما و شکار
 چو دیدش در کنار خود و سال
 گرامی آرد از بحر گریه
 پدر چون بد حال گویند خوش

که گشت آن کمر بند از میان گم
 بزیر جامه حبست و جوی کردی
 چو در آخر یوسف نوبت افتاد
 در آن ایام هر کس کابل دین بود
 که دزدی هر که گشته پای گیرش
 و گریه باره بتذویر و بهسانه
 برویش چشم روشن شاد و شست
 بدو شد خاطر یعقوب خرم
 به پیش او چو یوسف قبله یافت
 بیوسف بود در حشر راحت اندو
 بیوسف بود هر کاری که بودش
 بلی هر جا گزین سان منتهای
 چو گویم کان حسن و دلبری بود
 نه بود از سپهر آشنائی
 نه مهیهات روشن آفتابی
 چه میگویی چه جای آفتابست
 مقدس نوری از قیام چه چون
 چو آن بچون درین چون کرده آرام
 بدل یعقوب که هر شش نهان گشت

گرفته هر کسے از آن کوهم
 پس انگه در دگر کس رو کردی
 کمر از میانش حست بکشد
 برو حکم شریعت انجین بود
 گرفته صاحب کالا اسیرش
 چو کرد آما ده بردش سوی خا
 پس از چندی اجل حشمتش فرو
 زویدارش نهستی دیده بر هم
 ز فرزند آن دیگر روی بر یافت
 بیوسف بود چشمش دیده افروز
 بیوسف بود بازاری که بودش
 اگر خورشید باشد ره نیاید
 که بیرون از حد حور ویری بود
 از کوکون و مکان راروشنائی
 که از وی بر فلک افتا و تابی
 که رختان چشمه شش آنجا سرت
 سراز جلیاب چون آورد بیرون
 بی رویوش کرده یوسفش نام
 و گریه و شش بجان جاجائی آن دو

در وصف نسیب از قباب جاجائی
 در وصف نسیب از قباب جاجائی
 در وصف نسیب از قباب جاجائی

از آن که گشت آن
 از آن که گشت آن
 از آن که گشت آن

در وصف نسیب لیلی

مانده از دزدی در دل او
 ز فرشتی از اقبال مندی
 فلک در قیام بندگی
 غم از بندگی از قیام بندگی
 زنجار نام زیاده قیام بندگی
 که با او از قیام بندگی
 ز قیام بندگی از قیام بندگی
 ز قیام بندگی از قیام بندگی
 ز قیام بندگی از قیام بندگی

در وصف نسیب از قباب جاجائی
 در وصف نسیب از قباب جاجائی
 در وصف نسیب از قباب جاجائی

چون آب بنیاد قیام بندگی
 آب کوکون از قیام بندگی
 حضرت یوسف علیه السلام
 یوسف از قیام بندگی
 یوسف از قیام بندگی
 یوسف از قیام بندگی
 یوسف از قیام بندگی
 یوسف از قیام بندگی
 یوسف از قیام بندگی
 یوسف از قیام بندگی
 یوسف از قیام بندگی

در وصف نسیب از قباب جاجائی
 در وصف نسیب از قباب جاجائی
 در وصف نسیب از قباب جاجائی

[illegible]

نداده در حریم آن حریمگاه
سخن را نم که ساق او که چو نیست
بنام ایند و عجب گلدسته بود
صفائے او نمود آینه را و
از آن آینه هم زانوی او شد
بوی هر کس که هم زانو نشیند
قدم و لطف نیز از ساق کم نیست
چنان بود چو رفتی حسیست میا یک
که گر چشم عاشق کردش حای
ند انم از روزی و چه گویم
ز روزی که و صفای آن بر یکد
پراز گوهر تبارک افسری شست
در و لعلش که بود آینه گوش
اگر بگفتیش گوهر گردن
مرصع موی بندش که قفا بود
نه که لطفش گرفته یاره راست
نیارم پیش ازین از رخسار او
که در عشوه مسند نشیند
که در جلوه ایوان خرامی

حصار محبتش اندیشه را راه
بنای حسن را بین ستونست
ولی از چشم بر بی نور مستور
در آمد از ادب پیشش نراند
که فیض نور یاب از روی او شد
رخ دولت در آن آینه بیند
چو او و لطف کس ثابت قدمست
قدم از یاشنه تانجه نازک
شدی بر آینه شکش کف پای
که خواهد بود قاصر هر چه گویم
که زیور را جمالش زیوری کرد
که در هر یک خراج کشوری داشت
همی بر دزدان جهان لطف و مهر
شدی گنج جواهر حبیب دامن
هزاران عقد گوهر را بها بود
که یارستی زو ستانش بر و بست
که شد خلخال پایش اندر افتاد
بزیا و میه رومی و پهلانی
ز زرکش حله مصری و شامی

[illegible]

بیان حسن مج آرائش لنجا

سحر چون غنچه خندان شگفتی
 بسین لعل نبستان از خند سالان
 وی فانی چون رعنای سالان
 بنودی ایام نعلین خندان
 بدین سان خرم و دلش کار
 کزین علم خاطرش آزاد بود
 دین بهیام بر گردن چه بود
 نام دیدن ز لعل

اینکه از روی خود نمود آینه او
او بیست و یکم از اینها را در آمد
کاف اول یعنی که در آمد
یعنی بلکه ۱۲
و اینها گویم بگستی که میان دو مرد
از کلمات آن پنج جوهر شدی ۱۲
بهمدی که گویند یا راستن معنی
توانستن دستان یعنی که در میدان
باشد که از نزد ویسم دیدای کنند ۱۲
عشوه با کسی که نموده و فریب

الشرار

کا رہی تھیں کہ کورن ۱۱۱
 بافتح نمودن و عرض کردن خود
 صلہ بالضم و بینی ۱۱۱
 بافتح بینی گریان ہرگز
 بنزدان امی ہمدان لیا تو
 حاضر خدمت اینجا بودند
 ای شہ روزش بایم
 ای شہ ۱۱۱
 و خوشی میگذاشت ۱۱۱
 و غلبت بالضم و بینی
 از حامد میسازند و خوشی
 بازی میکنند ۱۱۱
 و کون عین و کس عین
 بازی کردن ۱۱۱
 بافتح نمودن

درینام منام دیدن زلفها
بخت اول سیح اقباب
جمال پوشی ز لب شهر
عشق در کاس شدن
منی خوش بچشم صحرای گلانی
شاه افروز ایم جوی
بخشن

زینهار صریح
 جان من به تیغ راجع به تیغ
 و کینه آن اشارت بر دوست
 و کینه این اشارت به شب
 ای از ناله بدین آواز
 نذر پاک بر آرد و با و از نابیک
 فریاد و آه که درون گرفت
 ای نقصانی نیست
 که این آتش را بنیانی
 نه و دمنده نباشی
 حکم بودم قبل از عشق تو
 ای یک عشوه ای یک
 مناره چشم و برادر خراب
 کردی و بسیار خراب را برین

که یکم از کشته تیغ
 افسان و دود به سر
 سفت که از آن کشته کسان
 کمان به نام جا افکن
 بهم داری نباشد کار
 و ساز و دود درون آن
 زیم درون باشد آن
 خوش است از بیم زان
 که یک گفت

میدار شدن لیلی از خواب

که نشانی در یاد او
 بخت آن کرد و نیست
 بهر شب این بیت قول مصنف
 است ای از اینجا
 بگم که تر خضار
 زلف اگر چه مشک
 صد بار و صد بار
 کند که باغی مشک
 ای زلف خنجر در شب
 دهن خط روی می
 آمدن گرفت

آن بر روزشان شب اختیار است
 چو شب شد روی در دیوار غم کرد
 ز تار اشک بست اوتار بر چنگ
 ز تار لغمه جا نگاه برداشت
 خیال یار پیش دیده بنشانند
 که ای پاکیزه گوهر چه کانی
 و لم بروی و نام خود نه گفته
 نی و انهم که نامت از که پرسم
 اگر شای ترا آخر چه نامست
 سباده یکس چون من گرفتار
 خیالت دیدم و بر بود خوابم
 کنون دارم تن به خواب مانده
 چه باشد گزینی آیم بر آتش
 نگار بودم ز گلزار جوای
 نه هرگز بر سرم باو سه وزیده
 یک عشوه مرا بر باو دادی
 تن نازک ترا ز گلبرگ صد بار
 بهر شب تا سحر که کار تن من بود
 چو شب بگذشت دفع هر گمان را

که آن یک پرده دروین پرده دار است
 بزاری پشت خود چون چنگ خم کرد
 بدل پروازی خود ساخت آهنگ
 بزیر و بزم قنار و آه برداشت
 بهم از دیده هم از لب گوهر افتادند
 که دارم از تو این گوهر فشانی
 نشان از مقام خود نه گفته
 کجا یا بزم مقامت از که پرسم
 و گر مایه ترا منزل کدامست
 که نی دل دارم اندر کف نه دلد
 کشا و از دیده دل خون نامم
 ولی از آتش و رتاب مانده
 نباشی همچو آتش گرم و سرکش
 تر و تازه جو آب زندگانی
 نه دریا هرگز هم خار سه خلیده
 هزاران خار بر بستر نهادی
 چه سان خواب آیدم بر بستر خار
 شکایت با خیال یار تن من بود
 بهشت از که چشم خود نقش ترا

که یکم از کشته تیغ
 افسان و دود به سر
 سفت که از آن کشته کسان
 کمان به نام جا افکن
 بهم داری نباشد کار
 و ساز و دود درون آن
 زیم درون باشد آن
 خوش است از بیم زان
 که یک گفت

درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب

درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب

درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب

بدانسته همه گزینج با سخته
کنیزان این نشانیها جویند
دل روشن نشکا از اسبیت
یکه گفتا کس مثلش ندیدست
یکه گفتا همانا سحر سارے
یکه افتاد این معنی پسندش
یکه گفت اینهمه ثار عشق است
ولی کس را به بیداری ندیده
همی بست از گمان کس خیالی
ولی ستر و لش ظاهرنمی شد
از آنجمله فسونگر وایه داشت
بر آه عاشق کس کار از خود
هم وصلت و معشوق و شوق
شب و اندر زمین بوسه پیشش
بگفت ای غنچه بستان شامی
دلت خرم لبست پر خنده باوا
تو در باغ جمال آن تازه سر
من از بحر وفا آن جو تبارم
رخت آغاز من بودم که دیدم

مروید لاله خالی زو اسخته
خطا آشفته برو س کشیدند
قضا جنبان این حال عجیبست
همانا کز کس چشمش رسیدست
ز سحرش بسته برو من طرازه
که از دیو و پری آمد گزیدش
دلش مشک زبر بار عشق است
ز خواش گوئی این آفت رسیده
همیکه و ند با هم قیل و قاله
سخن بر هیچ چیز آخر نمی شد
که از افسونگر سحر مایه داشت
کس عاشق کس معشوق بود
موافق ساز یار ناموافق
بیاد آورده خد متهمای خوشیش
بخوبی از تو گل رویان میای
ز رویت بخت مافر خنده باوا
که کرد و طوطی جانم تدروی
که پروردت زمانه در کنارم
پیش مهر یافت من بریدم

درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب

خواب اینجا با ستفنا
روایه

درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب

درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب

درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب
درین شهر از شک و گلاب

ای که عشق تو
آوی باشد و در دامن تو
بماند و است و است
کشتن آن را که
ست بکشد و عقاب نام
از مرغ من است نام
ای زینجا که جواب
و با هیچ کس نیست
گفت و از سبب بودی خود او را
اطلاع داد و است
از که از عالی زینجا شنید از علایق
آن با و بود و عوی با بی سابقه
ما خیزد و است

بگفت این تو ای که
ببیند این را که است
کین کین کین کین
دگر گفت که است
برون کین کین
بگفت کار کین
مرا بزم کار اندست

دیدن زینجا مرتبه دوم جمال
یوسفی را

منقوش است که طلب
دل زینجا که طلب
اصلاح فن او بکشد
دیدن کار شیطانت
صورت زینجا که است
در دین بودی که
از زینجا که است
در دین بودی که
از زینجا که است

به تبلیغ و دعا خوانم چنانش
اگر باشد پری در کوه و میشه
تسخیرش غرایمها بخوانم
و اگر باشد ز جنس آدمی زاده
که باشد خود که میوندت نخواهد
زینجا چون بدید آن نهر بانی
ندید از راست گفتن هم چاره
که گنج مقصد ملس ناید نیست
چه گویم با تو از مرغی نشانه
ز غنقا هست نامی پیش مردم
چو شیر نیست عیش تلخ کام
ز دوری که چه باشد تلخ کامش
زبان بکشد و آنکه پیش دایه
ز خواب خوشیتن بیداریش داد
چو دایه حرفی از طومار او خواند
بی این حرف نقش هر خیال است
مرادی را ز اول تاندا که
نارست از دلش چون نید بکشد
نخستین گفت کامینا کار و نیست

که آرم بر زمین از آسمانش
فرایم خوانیم کارست و میشه
کنم در شیشه و یکشیت نشانم
بزودی سازم از وی غاطت شام
نه بنده بل خداوندت نخواهد
فسون بر داری افسانه خوان
گرفت از گریه می راد رتاره
در آن گنج ناپیدا کلید است
که با غنقا بود هم آشیانه
ز مرغ من بود آن نام هم کم
که میداند ز کام خوشی ناکم
کند باری زبان شیرین بنامش
ز هم از می بلندش ساخت پاتم
به بیوشی خود هشیاریش داد
ز چاره سازیش حیران فروماد
که نادانسته هستن محال است
کجا در آخرش هستن توانی
با صلا حسن بان نید بکشد
همیشه کار دیوان مکرور نیست

درینجا که است
از زینجا که است
در دین بودی که
از زینجا که است
در دین بودی که
از زینجا که است

همیشه هر دم از حال بیجالی بدینسان بود حالش تا بسالی

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

بیای عشق پرینوش و نیرنگ گهی فرزانه را دیوانه سازگی جوهر زلف پر رویان نهی بند اگر زان زلف بندی بر کشانی نه لیلیا یک شبی به صبر بهوش ز جام و در و در آتشی کرد کشید از مقنعه موسی معنیه بسجده پشت سر و نازم کرد ز زلفش سخت اشک رخوانی شد از عکسین دل خود قصه پرد که ای تاراج تو بهوش و قمارم غنیم وادی و غنچاری نکرده ندانم نام تو تا سازمش ورد بکار خویش می بودم شکر خند چو غنچه بسکه خورم از غنمت خون	که باشد کار تو که صلح که جنگ گهی دیوانه را فرزانه سازی بزنجیر جنون افتد خردمند چراغ عقل باید روشنی بغم همراه با محنت هم آغوش ز سوار عشق بی آسای کرد فشانند از آتش دل خاک سپرد زمین را رشک گلزار ارم کرد چو سوسن کرد ساز خوش بانی بیار خویش کرد این قصه آغاز پریشان کرده تور و زگارم دلم بردی و دل داری نکرده نیایم جای تو تا گردش کرد اکنون در بندم از تو چون فی قند فتادم همچو گل از پرده بیرون
--	--

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

در خواب دیدن لیلیا یوسف انوبت سوم و نام و مقام وی ا
پرسیدن و تعقل و بهوش باز آمدن ز لیلیا

زینهارا چو زین مستی خبر شد
 که با اینان ز مهر آیا کس هست
 بسوی مصر یانم سیکند دل
 نیمی کز دیار مصر خستند
 مرا خوشتر از آن بادست صد بار
 درین اندیشه بود او کشت پدر خویش
 بگفت ای نور چشم و شادی دل
 بدار الملک خوبه شهر یاران
 بدل دل و غم تناسبه تو دانه
 بسوے ما با سید قبولی
 بگویم داستان هر رسالت
 هر کشور که افتد در دولت
 پدر میگفت او خاموش می بود
 خوشا گوش سخن کردن زجانی
 ز شایان قصه با پی در پی آورد
 زینجا دید کز مهر خود یارش
 زویدار پدر نو سید برخاست
 بنوک دیده مروارید می سفت
 مرا اے کاشکے ماور سنه زاد

ز اندیشه دلش زیر و زبر شد
 که عشق مصر یانم شبت شکست
 ز مصر ار قاصدی نبود چه حال
 که در چشمم بخیار مصر خستند
 که آرد نافه از صحرای تاتار
 پدر وارش به پیش دیده بنشاند
 ز بند غم خطا آزاد س دل
 تحت شهر یاری تاجداران
 بسینه تخم سوده س تو دانه
 رسید اینک زهر ملکه رسوله
 به نیمم تا که س افتد قبولت
 ترا سازم زودی شاه خیل
 بسوے آشنائی گوش می بود
 با سید حدیث آشنای
 و سله از مصر یان دم بر نیارد
 نیامد هیچ قاصد خواستگارش
 ز غم لوزان جوشاخ بدرخت
 زویده اشک نیبارید و میگفت
 و اگر میرا دیس شهرم نموده

بازم رسانی قاصدان باون باز
 اطلال شیدایرین باون باز
 مضطرب شد بر تنگی که آید از صحرای
 کجایم آورد دست باون باز
 بعد از لحاف دیار وین بسوی
 بعد از کس گفت باون باز
 و یا با لکس جمع و در معنی فاند
 خوشنکارتی فاند معنی کند
 که آید و با خرد و معنی نامند
 با فوس هم آید دست باون باز

بازم رسانی قاصدان باون باز
 اطلال شیدایرین باون باز
 مضطرب شد بر تنگی که آید از صحرای
 کجایم آورد دست باون باز
 بعد از لحاف دیار وین بسوی
 بعد از کس گفت باون باز
 و یا با لکس جمع و در معنی فاند
 خوشنکارتی فاند معنی کند
 که آید و با خرد و معنی نامند
 با فوس هم آید دست باون باز

رسولان بختگاری نیجا و نما
 گشتن آنها

بازم رسانی قاصدان باون باز
 اطلال شیدایرین باون باز
 مضطرب شد بر تنگی که آید از صحرای
 کجایم آورد دست باون باز
 بعد از لحاف دیار وین بسوی
 بعد از کس گفت باون باز
 و یا با لکس جمع و در معنی فاند
 خوشنکارتی فاند معنی کند
 که آید و با خرد و معنی نامند
 با فوس هم آید دست باون باز

بازم رسانی قاصدان باون باز
 اطلال شیدایرین باون باز
 مضطرب شد بر تنگی که آید از صحرای
 کجایم آورد دست باون باز
 بعد از لحاف دیار وین بسوی
 بعد از کس گفت باون باز
 و یا با لکس جمع و در معنی فاند
 خوشنکارتی فاند معنی کند
 که آید و با خرد و معنی نامند
 با فوس هم آید دست باون باز

رسولان
 بختگاری
 نیجا و نما
 گشتن آنها

۱۰ این کاف بیان نقد
 امدان که در مصر و ثانی و
 بیت اول واقع است ۱۱
 ۱۲ ضمیر بر راجع به
 ۱۳ ضمیر بر راجع به
 ۱۴ وانی وادی اشارت به
 ۱۵ یعنی ضمیر او که اولیست
 ۱۶ وانی واقع شد و راجع به
 ۱۷ غریب است ۱۸
 ۱۹ وادی قبول کرد ۲۰
 ۲۱ وادی بخیر و ضمیر
 ۲۲ شین راجع به
 ۲۳ کاف درین مصرع
 ۲۴ بیان پایم است و ضمیر او
 ۲۵

نیکو دای و سبب او مشاطه و موش و
خیا و از گل و گشت
بیم از این بی پناست در دیده
که از گشت بیم او پیش در خضار
بنویسد در چشم است و قوت خوا
که با او نماند و غم یار
کوز و جسته و بویش میفت
اون

فرستادن
مدیر لایحه قاصد را نزد
غزنویصر

بان بسوی بدر ز لای ^{۱۱} ^{۱۲} ^{۱۳} ^{۱۴} ^{۱۵} ^{۱۶} ^{۱۷} ^{۱۸} ^{۱۹} ^{۲۰} ^{۲۱} ^{۲۲} ^{۲۳} ^{۲۴} ^{۲۵} ^{۲۶} ^{۲۷} ^{۲۸} ^{۲۹} ^{۳۰} ^{۳۱} ^{۳۲} ^{۳۳} ^{۳۴} ^{۳۵} ^{۳۶} ^{۳۷} ^{۳۸} ^{۳۹} ^{۴۰} ^{۴۱} ^{۴۲} ^{۴۳} ^{۴۴} ^{۴۵} ^{۴۶} ^{۴۷} ^{۴۸} ^{۴۹} ^{۵۰} ^{۵۱} ^{۵۲} ^{۵۳} ^{۵۴} ^{۵۵} ^{۵۶} ^{۵۷} ^{۵۸} ^{۵۹} ^{۶۰} ^{۶۱} ^{۶۲} ^{۶۳} ^{۶۴} ^{۶۵} ^{۶۶} ^{۶۷} ^{۶۸} ^{۶۹} ^{۷۰} ^{۷۱} ^{۷۲} ^{۷۳} ^{۷۴} ^{۷۵} ^{۷۶} ^{۷۷} ^{۷۸} ^{۷۹} ^{۸۰} ^{۸۱} ^{۸۲} ^{۸۳} ^{۸۴} ^{۸۵} ^{۸۶} ^{۸۷} ^{۸۸} ^{۸۹} ^{۹۰} ^{۹۱} ^{۹۲} ^{۹۳} ^{۹۴} ^{۹۵} ^{۹۶} ^{۹۷} ^{۹۸} ^{۹۹} ^{۱۰۰} ^{۱۰۱} ^{۱۰۲} ^{۱۰۳} ^{۱۰۴} ^{۱۰۵} ^{۱۰۶} ^{۱۰۷} ^{۱۰۸} ^{۱۰۹} ^{۱۱۰} ^{۱۱۱} ^{۱۱۲} ^{۱۱۳} ^{۱۱۴} ^{۱۱۵} ^{۱۱۶} ^{۱۱۷} ^{۱۱۸} ^{۱۱۹} ^{۱۲۰} ^{۱۲۱} ^{۱۲۲} ^{۱۲۳} ^{۱۲۴} ^{۱۲۵} ^{۱۲۶} ^{۱۲۷} ^{۱۲۸} ^{۱۲۹} ^{۱۳۰} ^{۱۳۱} ^{۱۳۲} ^{۱۳۳} ^{۱۳۴} ^{۱۳۵} ^{۱۳۶} ^{۱۳۷} ^{۱۳۸} ^{۱۳۹} ^{۱۴۰} ^{۱۴۱} ^{۱۴۲} ^{۱۴۳} ^{۱۴۴} ^{۱۴۵} ^{۱۴۶} ^{۱۴۷} ^{۱۴۸} ^{۱۴۹} ^{۱۵۰} ^{۱۵۱} ^{۱۵۲} ^{۱۵۳} ^{۱۵۴} ^{۱۵۵} ^{۱۵۶} ^{۱۵۷} ^{۱۵۸} ^{۱۵۹} ^{۱۶۰} ^{۱۶۱} ^{۱۶۲} ^{۱۶۳} ^{۱۶۴} ^{۱۶۵} ^{۱۶۶} ^{۱۶۷} ^{۱۶۸} ^{۱۶۹} ^{۱۷۰} ^{۱۷۱} ^{۱۷۲} ^{۱۷۳} ^{۱۷۴} ^{۱۷۵} ^{۱۷۶} ^{۱۷۷} ^{۱۷۸} ^{۱۷۹} ^{۱۸۰} ^{۱۸۱} ^{۱۸۲} ^{۱۸۳} ^{۱۸۴} ^{۱۸۵} ^{۱۸۶} ^{۱۸۷} ^{۱۸۸} ^{۱۸۹} ^{۱۹۰} ^{۱۹۱} ^{۱۹۲} ^{۱۹۳} ^{۱۹۴} ^{۱۹۵} ^{۱۹۶} ^{۱۹۷} ^{۱۹۸} ^{۱۹۹} ^{۲۰۰} ^{۲۰۱} ^{۲۰۲} ^{۲۰۳} ^{۲۰۴} ^{۲۰۵} ^{۲۰۶} ^{۲۰۷} ^{۲۰۸} ^{۲۰۹} ^{۲۱۰} ^{۲۱۱} ^{۲۱۲} ^{۲۱۳} ^{۲۱۴} ^{۲۱۵} ^{۲۱۶} ^{۲۱۷} ^{۲۱۸} ^{۲۱۹} ^{۲۲۰} ^{۲۲۱} ^{۲۲۲} ^{۲۲۳} ^{۲۲۴} ^{۲۲۵} ^{۲۲۶} ^{۲۲۷} ^{۲۲۸} ^{۲۲۹} ^{۲۳۰} ^{۲۳۱} ^{۲۳۲} ^{۲۳۳} ^{۲۳۴} ^{۲۳۵} ^{۲۳۶} ^{۲۳۷} ^{۲۳۸} ^{۲۳۹} ^{۲۴۰} ^{۲۴۱} ^{۲۴۲} ^{۲۴۳} ^{۲۴۴} ^{۲۴۵} ^{۲۴۶} ^{۲۴۷} ^{۲۴۸} ^{۲۴۹} ^{۲۵۰} ^{۲۵۱} ^{۲۵۲} ^{۲۵۳} ^{۲۵۴} ^{۲۵۵} ^{۲۵۶} ^{۲۵۷} ^{۲۵۸} ^{۲۵۹} ^{۲۶۰} ^{۲۶۱} ^{۲۶۲} ^{۲۶۳} ^{۲۶۴} ^{۲۶۵} ^{۲۶۶} ^{۲۶۷} ^{۲۶۸} ^{۲۶۹} ^{۲۷۰} ^{۲۷۱} ^{۲۷۲} ^{۲۷۳} ^{۲۷۴} ^{۲۷۵} ^{۲۷۶} ^{۲۷۷} ^{۲۷۸} ^{۲۷۹} ^{۲۸۰} ^{۲۸۱} ^{۲۸۲} ^{۲۸۳} ^{۲۸۴} ^{۲۸۵} ^{۲۸۶} ^{۲۸۷} ^{۲۸۸} ^{۲۸۹} ^{۲۹۰} ^{۲۹۱} ^{۲۹۲} ^{۲۹۳} ^{۲۹۴} ^{۲۹۵} ^{۲۹۶} ^{۲۹۷} ^{۲۹۸} ^{۲۹۹} ^{۳۰۰} ^{۳۰۱} ^{۳۰۲} ^{۳۰۳} ^{۳۰۴} ^{۳۰۵} ^{۳۰۶} ^{۳۰۷} ^{۳۰۸} ^{۳۰۹} ^{۳۱۰} ^{۳۱۱} ^{۳۱۲} ^{۳۱۳} ^{۳۱۴} ^{۳۱۵} ^{۳۱۶} ^{۳۱۷} ^{۳۱۸} ^{۳۱۹} ^{۳۲۰} ^{۳۲۱} ^{۳۲۲} ^{۳۲۳} ^{۳۲۴} ^{۳۲۵} ^{۳۲۶} ^{۳۲۷} ^{۳۲۸} ^{۳۲۹} ^{۳۳۰} ^{۳۳۱} ^{۳۳۲} ^{۳۳۳} ^{۳۳۴} ^{۳۳۵} ^{۳۳۶} ^{۳۳۷} ^{۳۳۸} ^{۳۳۹} ^{۳۴۰} ^{۳۴۱} ^{۳۴۲} ^{۳۴۳} ^{۳۴۴} ^{۳۴۵} ^{۳۴۶} ^{۳۴۷} ^{۳۴۸} ^{۳۴۹} ^{۳۵۰} ^{۳۵۱} ^{۳۵۲} ^{۳۵۳} ^{۳۵۴} ^{۳۵۵} ^{۳۵۶} ^{۳۵۷} ^{۳۵۸} ^{۳۵۹} ^{۳۶۰} ^{۳۶۱} ^{۳۶۲} ^{۳۶۳} ^{۳۶۴} ^{۳۶۵}

[illegible]

رسولانرا بخلعتہا کے ساتھ ہے
کہ بہت از بہر این فزانہ فزینہ
بود روشن بر دانش پرستان
زبان دہر اہر بزمین مثل نیست
رسولان زمان تمنا و گدشتند

اجازت داد و لب عذر خواهی
زبانم با غریز مصر در بند
که باشد دست و دست پیشین
که گوید دست پیشین را بدست
پیشین را و بر گرفت باز گشتند

زینجا دشت از دل بر جگر داغ
بود هر روز را و در سپید
پیر چون بهر مهرش خسته جان
که دانا نای بر او مصر بود
بر و از و یی میامی چند با او
ز نزدیکیان یک دانا گزین
بداد از تحفه صدف گونه چنبر
پیا میمش و او کاس دور ز ما
بهر روز از نواز شهای گرد
مراد بر ج عصمت آفتاب
ز اوج ماه بر تر پایه او
ز گوهر و صدف صافی بند

ز نو میدی قزو نش داغ بد داغ
 بجز روزیایه نامید سے
 علاج خسته جانفش اندران مدید
 علاجش از غمزمیصر جوید
 ز لیخار او سپید میوند با او
 زوانانے هزارش آفرین کرد
 برفتن رای زردسوی غمزی
 ترا بوسید خاک آستانه
 غمزی بر غمزی بادت آفرین
 که مهرادر جگر افتاده ماست
 ندیده دید ه خور سایه او
 ز اختر در شرف پیر تو فلک

[illegible]

از خانه مهر که در این خانه مهر
 از خانه مهر که در این خانه مهر
 از خانه مهر که در این خانه مهر
 از خانه مهر که در این خانه مهر
 از خانه مهر که در این خانه مهر
 از خانه مهر که در این خانه مهر
 از خانه مهر که در این خانه مهر
 از خانه مهر که در این خانه مهر

بلاک و در کنار
 شتر ۱۱
 بافتن بر وزن بیل آواز
 مس ۱۲
 بیدار زای از این
 برده که در ساز بیابان
 خانه گونید ۱۳
 خان منی خانه دران
 دخت و اسباب خانه
 قار و در خانه
 معاد و در خانه

رفتن اینجا همراه غریبه

ای بیاه و در خدا
 بیخجام هم
 بر دوش بر داشته شده
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است

ای بیاه و در خدا
 بیخجام هم
 بر دوش بر داشته شده
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است

شتر از خشتانی آن در خشتان کوس
 عزیز آمد به شتر شهر یار
 سپاه از پس و پیش و چپ و راست
 ز چپ و راست و بر و فرقی نیکوختان
 مرغ زین بیای هر درختی
 درخت و سایه و مندر روانه
 طرب سازان نو با ساز کردند
 شتر از بانگ حدی و غلغل محن
 ز پس قمار کز سبب و شتر بود
 گوی که در هر سو از تنگ و پوی
 گوی طالع شده فرخنده بدر
 زمین کرده ریش سپاس خوش
 بیست آهوان زین نشین
 فی اسودگان به موج ناز
 کنیزان ز اینجا خرم و خوش
 عزیز و اهل او هم شادمانه
 ز اینجا تلخ غم اندر رنج
 که ای گردون مازنیسان چه دوا
 ندانم در حق تو من چه کردم

برنگ بر طوطی و دم طاوس
 نشانند از خیمه مهر و در عماری
 بایستی که به بالیست است
 باشد سایه زین و خندان
 شده مسند برای نیکوختی
 نشسته نیکوخت اندر میان
 شتر بانان حدی آغاز کردند
 فلک کار اطبق بر دشت رحمن
 در دشت از بلال و بدر و پوی
 بلال از زخم ناخن بدر رازی
 بلال از وی شده ناچیز قدر
 کف پای شتر مرهم بران ریش
 صفتیل با و بایان از غنون
 نقیر سار بانان پرده پروانه
 که رست از وی و بچران بر پوش
 که شتر زینسان بی با توی خانه
 رسانده بر فلک فریاد وزاری
 چنین بی صبر و بی سامان دوا
 که افکنده چنین در رنج و دوا

ای بیاه و در خدا
 بیخجام هم
 بر دوش بر داشته شده
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است
 از آن سبب سفر است

دراوردار ملک شهر یاران
 بهر شهر خبر رس از مبه من
 گذر افکن بهر باغ و بهات
 بود هر طرف جوی زین تنگ پو
 صحرای خلت نه از گرم گام
 تاشا کن ز روی او مشتال
 جوگر درای رفتن نه من دیار
 اگر پیش تایت کیک خرامان
 و گریخته براه کار و اسن
 بچشم من بهین آن شاه جانزا
 بود کان دلستان را چون بنیم
 ز وقت صبح تا خورشید تابان
 دل پرورد و چشم خون نشان
 چو شد خورشید شمع مجلس نه نو
 بر ستاران پیش صفت کشید
 بان صافی دلاان و پاک سینه
 بهر روز و شبی این بود خالش
 چو در خانه دل و تنگ گشته
 گشتی باداغ و سینه ز راه و ناله

برابر تخت کاه تا جداران
 بهر تخت نشان جوار شمع
 قدم نه بر لب هر جوان
 بچشم آید ترا آن سرود و لچو
 بصورت تختانه چین گیر آرام
 بدام آوردی موک او غراس
 بهر کوه و دری کا فتد گزارت
 میاد او برون دستش مد امان
 در و سالار گشته دستا نه
 باین کشور رسان آن کار و نرا
 سگله از گلبن مهید جیم
 بجو لا سگاه روز آمد نشان
 بیا و بجد هم این داستان
 زینجا بهچو خورشید آسمن سوز
 رفیقان با جانش آرمیدند
 بجا آورد راه در شمع وینه
 بدین آیین گزشتی ماه و سال
 بغرم گشت نیز آهنگ گشته
 بدشت افراختی نیمه حواله

برادران یوسف با یوسف
 علیه السلام

بامید سار سار امید داشت
 بخاندان استخوان تن
 بدین برادران یوسف
 و نیکو کار گزیدن ایشان
 بامقام دی با لقا

زبان عجب بلبل از کشته
 زان عجب بلبل از کشته
 زان عجب بلبل از کشته
 زان عجب بلبل از کشته

نیمه حواله

نیمه حواله
 نیمه حواله
 نیمه حواله
 نیمه حواله

نیمه حواله
 نیمه حواله
 نیمه حواله
 نیمه حواله

نیمه حواله
 نیمه حواله
 نیمه حواله
 نیمه حواله

مباد این خواب را خوان ببلند
 ز تو هر دل هزاران غصه دارند
 نیازند از حسد این خواب را بجا
 بیدار گرد این وصیت لیک تقدیر
 بیک کس گفت یوسف آن من
 شنیدستی که هر سر کرد و گذشت
 حکمی گفت کان و جزو و نسبت
 بسا سر کرد و لب افتد به یون
 چه خوش گفت آن بگو گوی نمک کار
 چه خوشی مرغ از قید قفس است
 چو خوانان تقدیر یوسف شنیدند
 که یارب چیست در خاطر پدر
 شنیدند که از طفلی چه آید
 بهر یک چند بر باد و مرغی
 خود آن پیر کسین زان فری
 کس قطع نکو پیوندی با
 پدر کرد و دست زمینان سر بلند
 هوس دارو که ما از تیرگی پاک
 نه تنها که ما و پادشاه

به بیداری صد ازارت رسانند
 درین غصه کمیت فایز گذارند
 که پس و شن بود تعبیر این خواب
 میاوی بگسلد زنجیر تدبیر
 نهاد آن را با خوان و در میان
 باندک وقت و در هر زبان گشت
 گزان سر گنبد آمدن او بکیت
 درون صد و لا و را کند خون
 که سرخواهی سلامت بنگرند
 و گرنه توان بدستان پای دوست
 ز غصه پیرهن بر خود دریند
 که نشناسد نه نفع خود خضر را
 که طفلی جز طفیلی را نشاید
 و دهان گوهر خود را فروغی
 شود از صحبت آن ناسکبیه
 برود هر پیر و پند زندی ما
 شفته این قدر حشمت پسندش
 بسجده پیش او افتیم بر خاک
 نباید چاه جوی این قدر هم

باید که این خواب را با کمال احتیاط و تدبیر بخواند و درین غصه کمیت فایز گذارند که پس و شن بود تعبیر این خواب میاوی بگسلد زنجیر تدبیر نهاد آن را با خوان و در میان باندک وقت و در هر زبان گشت گزان سر گنبد آمدن او بکیت درون صد و لا و را کند خون که سرخواهی سلامت بنگرند و گرنه توان بدستان پای دوست ز غصه پیرهن بر خود دریند که نشناسد نه نفع خود خضر را که طفلی جز طفیلی را نشاید و دهان گوهر خود را فروغی شود از صحبت آن ناسکبیه برود هر پیر و پند زندی ما شفته این قدر حشمت پسندش بسجده پیش او افتیم بر خاک نباید چاه جوی این قدر هم

باید که این خواب را با کمال احتیاط و تدبیر بخواند و درین غصه کمیت فایز گذارند که پس و شن بود تعبیر این خواب میاوی بگسلد زنجیر تدبیر نهاد آن را با خوان و در میان باندک وقت و در هر زبان گشت گزان سر گنبد آمدن او بکیت درون صد و لا و را کند خون که سرخواهی سلامت بنگرند و گرنه توان بدستان پای دوست ز غصه پیرهن بر خود دریند که نشناسد نه نفع خود خضر را که طفلی جز طفیلی را نشاید و دهان گوهر خود را فروغی شود از صحبت آن ناسکبیه برود هر پیر و پند زندی ما شفته این قدر حشمت پسندش بسجده پیش او افتیم بر خاک نباید چاه جوی این قدر هم

مشورت کردن
 را در آن با یکدیگر که یوسف را پیش
 پدر براندازند

باید که این خواب را با کمال احتیاط و تدبیر بخواند و درین غصه کمیت فایز گذارند که پس و شن بود تعبیر این خواب میاوی بگسلد زنجیر تدبیر نهاد آن را با خوان و در میان باندک وقت و در هر زبان گشت گزان سر گنبد آمدن او بکیت درون صد و لا و را کند خون که سرخواهی سلامت بنگرند و گرنه توان بدستان پای دوست ز غصه پیرهن بر خود دریند که نشناسد نه نفع خود خضر را که طفلی جز طفیلی را نشاید و دهان گوهر خود را فروغی شود از صحبت آن ناسکبیه برود هر پیر و پند زندی ما شفته این قدر حشمت پسندش بسجده پیش او افتیم بر خاک نباید چاه جوی این قدر هم

در مقام مصرع

باید که این خواب را با کمال احتیاط و تدبیر بخواند و درین غصه کمیت فایز گذارند که پس و شن بود تعبیر این خواب میاوی بگسلد زنجیر تدبیر نهاد آن را با خوان و در میان باندک وقت و در هر زبان گشت گزان سر گنبد آمدن او بکیت درون صد و لا و را کند خون که سرخواهی سلامت بنگرند و گرنه توان بدستان پای دوست ز غصه پیرهن بر خود دریند که نشناسد نه نفع خود خضر را که طفلی جز طفیلی را نشاید و دهان گوهر خود را فروغی شود از صحبت آن ناسکبیه برود هر پیر و پند زندی ما شفته این قدر حشمت پسندش بسجده پیش او افتیم بر خاک نباید چاه جوی این قدر هم

باید که این خواب را با کمال احتیاط و تدبیر بخواند و درین غصه کمیت فایز گذارند که پس و شن بود تعبیر این خواب میاوی بگسلد زنجیر تدبیر نهاد آن را با خوان و در میان باندک وقت و در هر زبان گشت گزان سر گنبد آمدن او بکیت درون صد و لا و را کند خون که سرخواهی سلامت بنگرند و گرنه توان بدستان پای دوست ز غصه پیرهن بر خود دریند که نشناسد نه نفع خود خضر را که طفلی جز طفیلی را نشاید و دهان گوهر خود را فروغی شود از صحبت آن ناسکبیه برود هر پیر و پند زندی ما شفته این قدر حشمت پسندش بسجده پیش او افتیم بر خاک نباید چاه جوی این قدر هم

برادر تو سفت آن نور دیده
چو باشد گش با سمرا سازی
کنج خانه مانده روز تاشب
گمے با اور چه محمد انور دیم
گمے از گو سندی شیر و شیم
ز فرش سبز و بازیگاسانیم
ربایم از سر لاله کلاش
زده بالا بسان کبکے امان
بیک جا کلاه آهوج سرانیم
بو و طبعش بدینها شاو گردو
ز جگر چه هنر آهوج و سازی
چو عقیق و یاقوت سخن شنید ز ایشان
بگفتا برون دی کے پسندم
از آن ترسم که زو غافل نشیند
درین دیرینه و شب محنت گیر
بدان نازک بدن دندان ساند
چو آن افسونگر آن آرا شنید
که آن یانه زینان هست انیم
نه گرگ آه شیر مردم خوار باشد

ز کم سالی بصورت کم رسیده
به هر امیثش مارا سر نهاده
فارسه عسدر ایتق و طیب
گه بر پشت کوه و پیشه گرویم
گه شیرین و خندان نشیر نوشیم
بر روی لاله داری راه ساریم
کم از فرق یوسف جلوه گاش
میان سبزه سار میش خرامان
ز کیسو گرگ رانده درانیم
ز اندوه وطن آزاد گردو
نخنه و طبع کوک جز نبازی
گر میان رضا سچیده زایشان
کز ان گرد و درون انده مندم
ز غفلت صورت حالش تنید
کس گری بر و دندان کشد تیز
تنش را بلکه جانم را در اند
نشون دیگر از نو و رویدند
که هر ده تن بگرگ در میایم
بجنگ با چور و به خوار باشد

جی کہ روز
 افکنده سحر و جادو
 خدای کریم
 کند و بخت
 جو یوسف ابراهیم
 فلک گفتا که گویگان
 چشمان بدشایسته
 زبیدی و بخت
 حقان و بخت
 که این تنگ انداخته
 بر دهن

برون کادران
یوسف از پیش پدر و بچاه

[illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

زینخانہ مصری

نایاب است که در این کتاب
 مخزن از دیر و دیر است
 در باب اول فصل اول
 بالکرم جای نشستن
 از عمل لب یوسف علیه السلام
 مراد است و گویند که
 که در زمانه قوش باشد
 زود و مضاعف شود
 یعنی خوشنود و مطمن
 حضرت یوسف علیه السلام
 حضرت یوسف علیه السلام
 حضرت یوسف علیه السلام

بنام ایزد
کوشان
بود وی به
شوط طالع زینج و کوب
سه روز از ماه در پیشب
چهارم از زمان فروردیه هرگاه
در چهارم از زمان فروردیه

چو گل از غنچه عریان شد تن او
لباسی تا بدامن قیامت
در آب انداختند از نیمه برآش
فکندش حرم چون خورشید در آب
نیشمین ساخت آزار بید رنگی
که کان گوهری شد پس آن سنگ
شد آن شوره به چون شمشیرین
چو شبی وی ازین ماه روشن
عفونت را برون بر دانه پوش
سوی سوراخ دیگر شد خرنده
که بدش را از آتش مامنی بود
از آن روشد بر و آتش گلستان
ز بازوی وی آن تعویذ بکشد
بندان پوشیده آن پاکیزه تن را
پیامت میرساند اینو پاک
گروه ناصواب اندیشگان را
فکند پیش سر پیشیت رسام
وزیشان حال خود پوشیده در
سر موی ترا ایشان ندانند

کشیدند از بدن پیراهن او
بقدری دور برزیدند از ملامت
فردو آویختند آنکه سچا هوش
از خوبی بود خورشید جهان تاب
بدون از آب در چه بودنگی
چه دولت یافت آخرنگران سنگ
ز نعل خوشگوار و شکر آیین
شد ز نور رخس آن چاه روشن
شمیم گیسوان عطر سایش
و نور طاعت آن هرگز نده
به تقوید اندر رش پیراهن بود
فرستادش به ابراهیم ضوان
رسید از سدره جبرئیل امین بود
بدون آورد و انجا پیرهن را
از آن پس گفت آن معجزه نمناک
که روزی این خیانت پیشه گانرا
ز تو دل ریش تر پیشیت رسانم
برایشان این جفاها را شمای
تو دانی موبوایشان کیانند

اسد

کاروان بحیاہ و بد آر و دن سٹ

از مقام

گاه
 بخت برادر و برادر
 یافت ۱۱
 و سنگین صفت ۱۲
 و سنگین بخت ۱۳
 و سنگین بخت ۱۴
 و سنگین بخت ۱۵
 و سنگین بخت ۱۶
 و سنگین بخت ۱۷
 و سنگین بخت ۱۸
 و سنگین بخت ۱۹
 و سنگین بخت ۲۰
 و سنگین بخت ۲۱
 و سنگین بخت ۲۲
 و سنگین بخت ۲۳
 و سنگین بخت ۲۴
 و سنگین بخت ۲۵
 و سنگین بخت ۲۶
 و سنگین بخت ۲۷
 و سنگین بخت ۲۸
 و سنگین بخت ۲۹
 و سنگین بخت ۳۰
 و سنگین بخت ۳۱
 و سنگین بخت ۳۲
 و سنگین بخت ۳۳
 و سنگین بخت ۳۴
 و سنگین بخت ۳۵
 و سنگین بخت ۳۶
 و سنگین بخت ۳۷
 و سنگین بخت ۳۸
 و سنگین بخت ۳۹
 و سنگین بخت ۴۰
 و سنگین بخت ۴۱
 و سنگین بخت ۴۲
 و سنگین بخت ۴۳
 و سنگین بخت ۴۴
 و سنگین بخت ۴۵
 و سنگین بخت ۴۶
 و سنگین بخت ۴۷
 و سنگین بخت ۴۸
 و سنگین بخت ۴۹
 و سنگین بخت ۵۰
 و سنگین بخت ۵۱
 و سنگین بخت ۵۲
 و سنگین بخت ۵۳
 و سنگین بخت ۵۴
 و سنگین بخت ۵۵
 و سنگین بخت ۵۶
 و سنگین بخت ۵۷
 و سنگین بخت ۵۸
 و سنگین بخت ۵۹
 و سنگین بخت ۶۰
 و سنگین بخت ۶۱
 و سنگین بخت ۶۲
 و سنگین بخت ۶۳
 و سنگین بخت ۶۴
 و سنگین بخت ۶۵
 و سنگین بخت ۶۶
 و سنگین بخت ۶۷
 و سنگین بخت ۶۸
 و سنگین بخت ۶۹
 و سنگین بخت ۷۰
 و سنگین بخت ۷۱
 و سنگین بخت ۷۲
 و سنگین بخت ۷۳
 و سنگین بخت ۷۴
 و سنگین بخت ۷۵
 و سنگین بخت ۷۶
 و سنگین بخت ۷۷
 و سنگین بخت ۷۸
 و سنگین بخت ۷۹
 و سنگین بخت ۸۰
 و سنگین بخت ۸۱
 و سنگین بخت ۸۲
 و سنگین بخت ۸۳
 و سنگین بخت ۸۴
 و سنگین بخت ۸۵
 و سنگین بخت ۸۶
 و سنگین بخت ۸۷
 و سنگین بخت ۸۸
 و سنگین بخت ۸۹
 و سنگین بخت ۹۰
 و سنگین بخت ۹۱
 و سنگین بخت ۹۲
 و سنگین بخت ۹۳
 و سنگین بخت ۹۴
 و سنگین بخت ۹۵
 و سنگین بخت ۹۶
 و سنگین بخت ۹۷
 و سنگین بخت ۹۸
 و سنگین بخت ۹۹
 و سنگین بخت ۱۰۰

و مین کاروانی ز خست بسته
ببستم مهر با بخت خسته
ز راه افتاده دور افتاده
بپای استودس محل کشته
خوش آن گم که کشته
که باشد با بخت خسته
بپای استودس محل کشته
بفقد آب رود و بخت خسته
کشت آب رود و بخت خسته
آب حیوان نه نورده
فخر ایستاده

دشمنان را که در دلو برون فویشند بایان
 زلال رستم بهشتیگان بایان
 کهنه پناه

شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت

شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت

شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت

که آمد مالک اینک از سفر باز
غلامی بی که رخشان آفتابی
با تیغ نیکویی تابنده ماسه
ندیده با هزاران دیده افلاک
چو شاه مصر این آوازه بشنید
که خاک مصرستان جالست
گلی که روضه فردوس خیزد
غریب مصر را گفتار وان شو
بچشم خود بین آن ماهر و را
غریب مصر را گفتار وان کرد
چنان دیدار او را خود و بودش
ولی یوسف سرش از خواب برآست
که سر جز پیش آنکس خم مباد
غریب آنکه ز مالک شد طلبکار
بگفتا ز آمدن فکر سے ندارم
که ما را این زمان معذور دار
پو و روز سه چار سوده گردیم
غبار از روی و چرخ از تن بشویم
غریب مصر چون این نکته بشنید

بغیرانی غلامی گشته دمساز
بدرار الملک گیتے کامیابی
بلک و لبر می فرخنده شاهی
چو او نقشش بصورتخانه خاک
ازین غیرت بسی برخویش پیچید
به از گلهای این بستان محالست
ز شرم روی شان بر خاک ریزد
با استقبال سوی کاروان شو
بیا در خود بدین ورگاه اودا
نظر در روی آن آرام جان کن
که بخو و خواست تا آرد سجودش
پیش روی خوشش سجده نکند
که بر گردن ز سر مست نهاد
کش آرد تا در شاه جهاندار
وسله از لطف تو امید دارم
با سایش و رین منزل گزار
که از رخ سفر بخواب و خوریم
به تن پاکیزه سوی شاه یومیم
بخدمت نگاری شه باز گردید

شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت

شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت
شاه از حسن گفت که گفت

باب بیست و نهم
یوسف و غبار سفر شستن بر
هوج نشستن

یوسف از حسن گفت که گفت
یوسف از حسن گفت که گفت
یوسف از حسن گفت که گفت

یوسف از حسن گفت که گفت
یوسف از حسن گفت که گفت
یوسف از حسن گفت که گفت

یوسف از حسن گفت که گفت
یوسف از حسن گفت که گفت
یوسف از حسن گفت که گفت

یوسف از حسن گفت که گفت
یوسف از حسن گفت که گفت
یوسف از حسن گفت که گفت

۱۰ شود ای منکر
 ۱۱ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۱۲ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۱۳ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۱۴ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۱۵ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۱۶ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۱۷ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۱۸ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۱۹ و آمد و بیستی سینه و طفت
 ۲۰ و آمد و بیستی سینه و طفت

نقشه خشتاب عالم
سفر گفت مالک کای دارا
توزین میزدی از عارفان
چو یوسف عالم برده بگیا
توزیر بدیده بودج بر اندخت
نگار شد نظر آن را کافیست
که حال گشته اندیشی حاجت
نظر کردید هر سه بهمانبار

بن لجا

نبود آن دوستش بر اعطاف دامن
 از آرزو نیلگون بسته به تحمیل
 ز جریخ نیلگون بهر خاست فریاد
 بجای نیل من بودی چه بود
 بران شد خود که خود را افکنده پیش
 نه بنید چشمه خود چون مهرایش
 بدریا پانها و از سوی ساحل
 بطلعت بود خورشید جهان تاب
 تنش در آب چون عریان درید
 که شد از هم مسلک گسسته از آبر

چنان کرد و برگردون صبح روشن
چو سیمین سر و آمد بر لب نیل
که شد مهر از قدوم آن مه آباد
ز پای بوسش من آسود چه بود
بر روی نیل ریز چشمه خویش
طفیل نیل شوید دست و پايش
چو مه در برج آبی کرد منزل
چو نیلوفر فرو رفت اندک آب
به تن آب روان را جان مسکد
بماز نغمه لبست آب روان را

رسیدن اینجا
برگامه پادشاه جمال موسی

[illegible][illegible]

همی ساخت بهر صید خو به
 گهی میرنجیت آب از دست بهر
 گهی میداد از گف مالش گل
 جوگر وار و و چیر که زن فروست
 ز منقرش مرا مالک پیر من خواست
 کشید انکه سیر و سیاهی دلکش
 بزین تاج مهره قدر شکست
 فرو و آوخت و لعین و لا و نه
 بدان خویش در مروج نشاندند

مغنی و لمی از مہتابا ہے
ز پرورشین ماہ لاری بست زیور
بہ پنجہ شانہ میزد شاخ سنبل
چو سردی از کنار نیل برست
بجلباب سمن گل را ببارست
بچندین نقشہای خود نقش
کمر بند مرصع بر میان بست
ہوای مصریان شد عنبر آمیز
بقصد قصر شہ محل برانند

بسوی خانه بروش خرم و شاد
 بزرگان گوهر شادی همی سفت
 بیدار است یارب یا بخوابست
 لبشهای سیه که بود میدم
 ششم با صبح منیس روزی برآمد
 شدم بانازنین خویش سمرانه
 درین منست سر غم چون لبست
 چه بودم ماهیچه در ماتم آب
 و رآمد سیلی از ابر که راست
 که بودم گریه و غلغله شب
 برآمد از افق تابنده ماهی
 که بودم خفته بر بستر مرگ
 و رآمد ناگهان خضر از در من
 بگفتند که دولت یاریم کرد
 بزم آن جان فدای آن بگو
 چه غم گر حق گوهر شکستم
 به پیش نقد جان گوهر چه باشد
 جمادی چند و اوم جان خریدم
 کی از نقد خود آنکس بهره بینید

زینجا شد ز بند محنت آزاد
 و دیشم خود می مالید و میگفت
 که جان من ز جانان کامیاب
 که کرد و روزی این فرسندیم
 غم و ریخ شبانه روزی سر آمد
 شد و اکنون که بر گردون کنم ناز
 دیشم شوم در گنج خرم چون لبست
 طپان بر یک و نفسان از غم آب
 بدریا بردان ز یکم سلاست
 رسیده جان ز گمراهیم برب
 بگو که دولت منم بود و راهی
 خلیده در رگ جان نشتر گ
 تاب زندگه شد یا و من
 زمانه ترک جان از ارم کرد
 که آورد و چنین نقدم مبارک
 جو آمد معدن گوهر بستم
 خفیل دوست باشد هر چه باشد
 بنام امیر و عجب از ان خریدم
 که عیسی را و هر خر مهره چینه

در این جا هر چه جان دارد

داستان که غایت حکایت
 کما دیان که غایت حکایت
 علیه السلام و دیگر حکایت
 در آن منیر و دیگر حکایت
 و دیگر از عجزی حکایت
 و دیگر از عجزی حکایت
 و دیگر از عجزی حکایت
 و دیگر از عجزی حکایت

فرقیته شدن باز غم بر یوسف

علیه السلام

مستور است که چون کشت
 علیه السلام را از غم و کشت
 بفرقه شدن از غم و کشت
 علیه السلام را از غم و کشت
 بفرقه شدن از غم و کشت
 علیه السلام را از غم و کشت
 بفرقه شدن از غم و کشت
 علیه السلام را از غم و کشت

نقد جان از غم و کشت
 علیه السلام را از غم و کشت
 بفرقه شدن از غم و کشت
 علیه السلام را از غم و کشت
 بفرقه شدن از غم و کشت
 علیه السلام را از غم و کشت
 بفرقه شدن از غم و کشت
 علیه السلام را از غم و کشت

بنات اندر دل و بنات اندر دل
 بنات اندر دل و بنات اندر دل
 بنات اندر دل و بنات اندر دل
 بنات اندر دل و بنات اندر دل

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

نی شد بالبلبلش مقابل
که با آن پر دلی آرد شکستش
ز شیرین بشکرا و مصر مشهور
بتان شهر نایب و اشل بودند
بهر کس در سنه آمد سراو
نی افتاد سوی کس نگامش
ماه روی او مهرش بحسبید
شد آن اندیشه محکم در دل و
ملی باشد شنیدن سخن ویدن
ز ترتیب نصا بش دل بر دشت
پراز دیا و مشک و گوهر و زر
که وادان و رباعی و نمودش
بنجران از خزان میج نگذشت
بر آمد های و هوای تازه در
خبر برسان ز جولا نگاه یوسف
دل خرم بسوی او غمان نیست
جو جان آلودگی آب و گل پاک
ز کس مانند او نشنیده هرگز
ز ذوق سخودی گشت از خود زاد

نبات از چند دای شیشه اول
 بنود امین ز لعل می پرستش
 همان را فتنه بود آن غیرت هوا
 سر آن ملک در سودا شش بود و
 ولی بر سرخ سوده افسانه
 ز غر و مال و دستغای جاش
 حدیث یوسف و صفتش چو شیشه
 چو شد گفت و شنید او بیانی
 بدین سلیش افتاد از شنیدن
 نصیب قیمتش معلوم خودست
 هزار اشتر همه پاکینه گوهر
 ز انواع نفایس هر چه بودش
 مرتب کرد و راه مصر برداشت
 فتاد از مقدش آواز و مصر
 بمصر آمد سرش در راه یوسف
 چو از جولا نگریوسف خبر یافت
 جمالی دید پیش از حداد مالک
 گیتی مثل او نمانده هرگز
 نخست فرویدن او بخود افتاد

که در کارهای دنیا و آخرت
گلستان نایب بنام گلستان
بیرون از باب و باب از می خورده
بسموت وین است که در
بلعیت نوز کفاری که در
مهر روی تو حق خاتم کیست

[illegible]

بولان بالیخ ذو ایندلی باب
 دوم کن کردن و گردیدن و
 سیر کردن ۱۲ طاعت کانی
 سبقتها میوه است و لامع بنفشه
 روشن ۱۶ طاعت فاضل
 کاتب و مشهور است و در
 بختن شهرت است ۱۷ طاعت
 اول یعنی معروف و شایسته
 رونق و تاب

کتابخانه عمومی
موزه و کتابخانه
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

فصل فی بیان احوال و سیرت امیرالمؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام

بخت جان ز شبنم خفته
بخت را که در گاه خفته

روان چون بخت خفته
بخت را که در گاه خفته

بخت را که در گاه خفته
بخت را که در گاه خفته

گهی کردی چو لعل آبدارش
چو کردی شبنم از شکرتاب
هر چیزی که ز نهامیل ویدی
شانکه گشت خیال خواب بوی
بفکندهی فراش و لیدیش
نمالش راز گل کردی نهالین
فسون خواندی و بلسان گفنی
چو بستی ز کشتن ابرو ده خوب
دوست آهوی خود را تا سحرگاه
گهی بانگش همساز گشتی
گهی از لاله زارش لاله چیدی
گرفتگی که ز نو شین چشمت آب
گهی با گیسوش کردی سخن ساز
مرا از دیده زان خونتاب باشد
بدین افسوس پشت دست خایان
بروزان شبان این بود کارش
غمش خوردی و غمخوارش کردی
بی عاشق همیشه جان فروشد
بزرگان از ره او خار چسبند

مرباهای خاص و خوشگوارش
شدی همچون نبات از شرم آب
روان چون جان خود پیش کشیدی
زور و رنج او مبتیاب بودی
نهادی حمد و مایا حریفش
گلش از سمن بالاله بالین
غبار خاطرش ز افسانه رفتی
شدی با شمع بهدم در شب تاب
چرا نیدی بیاع حسن آن ماه
گهی با غنچه هوش و مساز گشتی
گهی از گلشانش گل خریدی
گهی گرد و قن گشتی چو غنچ
گهی همسر شدی با گلبن باز
که دیوی با پری همچو آب باشد
رساندی شب چو گیسوش پاد
نبود از کار او یکدم قرارش
بخا تو فی پرستاریش کردی
بجان در خدمت معشوق کوشد
بچشم از پاسه او آزار بیند

بخت را که در گاه خفته
بخت را که در گاه خفته
بخت را که در گاه خفته
بخت را که در گاه خفته

اگاه
کردن یوسف زینهار بمصائب
سفر

زینهار بمصائب
یوسف را که در گاه خفته

یوسف را که در گاه خفته
یوسف را که در گاه خفته

یوسف را که در گاه خفته
یوسف را که در گاه خفته

هاتن بسوز
مستون و بی غمی آن مست و مست
از نظر زان و سپیده است
سکه الف و حیان شبانه
بجای و او عطف است وای
مجدول در خوش ناز است
سکه نقیض ز یک کرون
کسی را کسی غیبی
بسیار یوسف را
خیمه در چین راجع است
عندای نثار از او
کاش می نقضان کسی
عجای نامرغ و با نود

مشارکون یوسف شانی
بنوکره است که شانی نکرده
فانی بین که دون یاد کرده
بدر آن نام و فانی
و فانی در فانی
و فانی در فانی

درخواست
شهبانی کردن یوسف
علیه السلام

استاده شده است
بای و شان با لقمه
چنانکه در عین آنده
نی که ای نیست که این
فنا من و فنا خانی کرده
بازی که بدان کلوت اندازد
چندی گویند گویند
عظمت در معاد اول بدای
و فانی در فانی راجع برین
شعاع نورانی از ناز و ناز

استاده شده است
بای و شان با لقمه
چنانکه در عین آنده
نی که ای نیست که این
فنا من و فنا خانی کرده
بازی که بدان کلوت اندازد
چندی گویند گویند
عظمت در معاد اول بدای
و فانی در فانی راجع برین
شعاع نورانی از ناز و ناز

نهانی در وی آرام بر دست
منم خاکی بخود ساکن نهادی
وجودش گرچه از جنبش تنی نیست
چو یوسف همنشین شد بازینجا
نشی پیش زینجا از میگفت
بقتیب سخن بکشاد ناگاه
زینجا چون حدیث چاه بشنید
فتاد اندر دلش کار و زور بود
حساب و روم چون نیک است
بلی داند ولی کاگاه باشد
خصوصا از دل صد چاک عاشق
ز بهر چاکش بود بکشاده رای
انان ره بر تو احوال جانان
اگر خار سخله دریای دلدار
و گر بادی و زور زلف محبوب
و گر گردی نشیند بر غذارش
شنیدم که روزی کرد لیل
چو لیلی سخنیش از لی خون
بما جان ز بود خود و پیر

بجو پرورد آیم سیر دست
که پیچیدست در وی گرد بادی
ولی از حال یادش آگهی نیست
شمار روزی قرین شد بازینجا
غم و اندوه پیشین باز میگفت
زبان در شرح راه و قصه چاه
بسان ریسان بر خوش بچید
که جانش در غم جانسوز بود
به پیش و یقین شد آنچه بدست
که از دلسا بد لماراه باشد
که باشد در ره معشوق صادق
سو معشوق از ان ریشنگای
قد بر جسم و جان تا توانان
دل عاشق شود افکار ازین خار
قد بر جان عاشق زان صد اشوب
شود و خم پشت عاشق زیر بارش
بقصد قصد سوی نیش میل
بوادی رفت خون از دست مجنون
زیندار وجود خود و پیر

ان در فانی
مستون و بی غمی آن مست و مست
از نظر زان و سپیده است
سکه الف و حیان شبانه
بجای و او عطف است وای
مجدول در خوش ناز است
سکه نقیض ز یک کرون
کسی را کسی غیبی
بسیار یوسف را
خیمه در چین راجع است
عندای نثار از او
کاش می نقضان کسی
عجای نامرغ و با نود

عند غدا بسوی قبری تا فن کنی از توحه شدن با دست

سکالعه کورن بنیخا وصال
سید علی علیه السلام در زندان
نورین یوسف از روی

سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام

زینب خاتون
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام

زینب خاتون می چیت آرزو به
چون توان بی سبب خود را در دست
و اگر میگفت این را کی پسندم
مرصع ساخت به زرب و زینور
بدستش گرفتادی لعل خورشید
وزان پس داد فرمان تا شایان
جدا سازند تا در بره چند
چو آبوی فتن سبیل چیده
ز ره شان ششم شان چو سوزنگ
ز فریه و غبه با یکسر گردانبار
بهر دادی که رفتندی حیران
بر روز و موج باد از سر فرادی
میان آن رزمه یوسف شتابان
چو مشکین آهوی تنها قاده
زینب خاتون پیش عقل و جان
نگهبانان موکل ساخت چیت
بدینسان بود تا میخواست کاش
اگر میخواست در صحرای شان بود
ولی در ذات خود بود آن پیراو

که گمانند در خود را چو موسی
بوسد گاه گاه بشن ان سبب است
که یک موبار خود بر روی بندم
چو مژگان خودش از دور و گوهر
زینب خاتون افکندیش چون سنگ
رسمه در کوه در صحرای چرمان
که باشد سر یک بمیل و مانند
زگرگان بر گز آسبیده
ز بار ششم فزون در تازانه رنگ
بره از پس گریه نرم رفتار
تو گوئی موج میزد و سیل و غن
گرفته صنعت زنجیر سازی
چو در موج حمل خورشید تابان
بسوی کوسیندان روانه
سگ و نبار کش کرده شان
که در زندش نگاه از هر گزیده
نبود از دست بیرون اختیارش
اگر میخواست شاه ملک جان بود
ز شاهی و شهبانی سر و آزار

سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام

دیدن
زینب خاتون وصال یوسف
علیه السلام

سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام

سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام
سید محمد باقر علیه السلام

تغافل از سبب حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از

زینا و حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از

در بیان سبب حسن از
زینا و حسن از

و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از

و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از

و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از

ولی میگردد از آن یوسف کناره
ولی می بود یوسف زوگرزان
ولی میداشت یوسف زوگرزان
ولی یوسف نظر بر پشت پا داشت
بچشم فتنه سوخته او نمیدید
که با یارکش نفیقه چشم و چشم
نما شد حسنه با میزدنگانه
منز و کش خون دل از دیده جوشید
باندک مندر صحتی از یاد آمد
گل خورش برنگ لاله زرد
سوی سر و شش خمید از بارانده
نشست از شمع رخ تا بیکه بود
جز از رخ که میکند ی بان سحر
مگر زانو که بروی رونهادی
نبوده چهره اش محتاج غازه
چشمش سر مره را کی جابج بود
که اشک از فرس او سر مره
زبان منزشش بکشتاد بر خوش
و سو داسه غلام ز خریده

زینا و حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از

و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از
و درین ۱۱ سبب
معنی تو سبب حسن از
عقل و سبب حسن از

بسیه سراسر ایل دارم
اگر هستم نبوت را سزاوار
گلے ام را ز یاد روی نهفته
معاذ الله که کاری پیشه سازم
زینجا این هوس گود و ویدار
که من دارم فضل از یزد پاک

بدل و انانی از جبریل دارم
بود ز سحای قم استحقاق این کار
ز گلزار حسیل الله شکفته
که دار و از ره این قوم بازم
دل خویش و مرا معذور میدار
امید عصمت از نفس هوساک

رفتن زینجا پیش یوسف و تضرع نمودن و نذر کردن یوسف از حکومت

چو دایه بازینجا این سخن گفت
بر خسار از مره خون جگر رنجیت
خرامان ساخت سرور استینا
بدو گفت ای سر من خاکبای
ز بهر یکسر مویم تمی نیست
خیال تست جان اندر تن من
اگر جانست غم پرورده تست
ز حال دل بگویم خود که چو تست
چنان در ره عشق تو هم غرق
ز من نهاده هر گرا که کاود
چو یوسف این سخن بشنید گریست

ز گفت او چو زلف خود بر شفت
ز با دام سپه عتاب تر رنجیت
بسر سایه فلکند آن نازنین را
سرم خالی مباد از هویت
سر مویم ز خویشم آگهی نیست
کنند شکست طوق گردن من
و گریه تن جان بلب آورده تست
ز چشم خون نشان یک قطره هست
که زو خالی نیم از پای تافوق
بجای خون غمش بیرون تراود
زینجا آه زد و کاین گریه از پیست

بسیه سراسر ایل دارم
اگر هستم نبوت را سزاوار
گلے ام را ز یاد روی نهفته
معاذ الله که کاری پیشه سازم
زینجا این هوس گود و ویدار
که من دارم فضل از یزد پاک

بسیه سراسر ایل دارم
اگر هستم نبوت را سزاوار
گلے ام را ز یاد روی نهفته
معاذ الله که کاری پیشه سازم
زینجا این هوس گود و ویدار
که من دارم فضل از یزد پاک

بدل و انانی از جبریل دارم
بود ز سحای قم استحقاق این کار
ز گلزار حسیل الله شکفته
که دار و از ره این قوم بازم
دل خویش و مرا معذور میدار
امید عصمت از نفس هوساک

ملحی شدن
زینجا یوسف علیه السلام با او
کردش

بسیه سراسر ایل دارم
اگر هستم نبوت را سزاوار
گلے ام را ز یاد روی نهفته
معاذ الله که کاری پیشه سازم
زینجا این هوس گود و ویدار
که من دارم فضل از یزد پاک

بسیه سراسر ایل دارم
اگر هستم نبوت را سزاوار
گلے ام را ز یاد روی نهفته
معاذ الله که کاری پیشه سازم
زینجا این هوس گود و ویدار
که من دارم فضل از یزد پاک

بسیه سراسر ایل دارم
اگر هستم نبوت را سزاوار
گلے ام را ز یاد روی نهفته
معاذ الله که کاری پیشه سازم
زینجا این هوس گود و ویدار
که من دارم فضل از یزد پاک

چنانچه راقدم بر دامن سرو
 نشسته گل ز غنچه در عاری
 چمن نایب بن صحن میدان
 دران میدان که خالی بود نیست
 قدر عنا کشید هکس خرمای
 ز حلو اخر من هر خوشه از وی
 بسان دایگان پستانان
 بر آن هر مرغی انجیر خواره
 فروغ خور به صحنش نمیرزان
 بهم آمیخته خورشید و سایه
 ز جنبش المعاصی نور و ظل
 عنادل زان جلاجل نغمه پرداز
 ز باد و سایه بیدش هزاران
 برفت خوب باغ از خوب تا خوب
 ز خط سبز خاکش لوح تعلیم
 ازان لوح مجدول خرد و دان
 گل سرخش چو خوبان ناز پرور
 صبا بعد بنفشه تاب و آوه
 سمن بالاله در میان هم آغوش

حامل دستمادر کردن سرو
بفرقش تارون را چتر وارقی
بکف نارنج و شاختل گوی چو گان
بر بوده از همه گوی لطافت
گر منته باغ راز و کار بالا
گرفته خسته جانان توشه از دو
بنی طفلان باغ از شیر بر شیر
دیان برده چو طفل شیر خواره
ز زنگاری مشکها فروزان
ز مشک و ز زر زمین را دوا دانه
دو گل راشده زرین جلجل
دین فیروزه کاخ افکند آواز
طعیده ماهیان در جو باران
کشیده سایه هر شاخ جاروب
کشیده جوی آبش جدول سیم
ر موز صنع ح پاک خوانان
برنگ عاشقان روی گل زرد
گره از کاگل مشکین کشاده
زمین سبزه تر بر نیان پوش

عہ کثرت یاز با نور ان در غایت ۱۲

معجزات باطنی صغیر و بزرگا کو میندود و دھماکی ماری یعنی مخلص اپنے رب کے

آرامش

باغ و فرستادن یون
علیه السلام را

[illegible][illegible]

اگر آن دولر بایر و ام کردی
جوابش داد و دیگر بار دایه
مراد در خاطر افتاد دست کاری
ولی وقت میسر گرد و این کار
بسانم چون ارم و دلکش نهان
بوضع که تمنع از طبع هنر کوش
چو یوسف یک زمان در کوششند
بجند در دولت مهر جمالت
ز هر سو چون که جنبد هر بانه
چو بشنید این حکایت از دایه
بدان دست تصرف داد و او را

کجا زین گونه ناپروام کردی
که ای خور از جمالت بر دایه
کز آن کاری دولت گیر و قاری
که سیم آرسه با شتر زربخروار
نگویم تا در وضویت کشانی
کنند شکل تو بایوسف هم آغوش
در آغوش خودت هر جا ببینید
شود از جان طلبگار و صالت
برآمد کار باز انسان که دانی
هر چه از زر و سیمش بود دایه
بدان سرمایه کرد و آبا و اورا

عمارت کردن خانه را که در وقت تصویر حضرت یوسف زینجا بود

چنین گویند معماران این کلخ
بدست آورد و استاد و هنر گیش
بریم میهند سی کار از ناله
چو از سپهر کار بود و خالیست
ز تشکیل محبت سخت سان
بجستی بر شدی بر طاق طاس

که چون شد عمارت و ایستگاه
هر انگشت و نقش صد هنر گیش
قوانین رصدا را منهای
منودی کار بر کار از دو انگشت
و تشکیک بر آفتاب سحران
برایوان زحل سستی مقررش

بسیار از این کلمات در این کتاب است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است

بسیار از این کلمات در این کتاب است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است

آرایش
خانه به تصویر یوسف
وزینجا

در آن دریا دریا دریا
و در آن دریا دریا دریا
و در آن دریا دریا دریا
و در آن دریا دریا دریا

در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است

در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است

در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است
و در این کتاب از این کلمات بسیار است

فردین از این خانه آمد و در میان راه
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن

ز زر عفتناش از فیروزه آورد
 ز مرد بال مرغ و لعل منقار
 ندیده هرگز از باد خزان غم
 بیک جا کرده صبح و شام آرام
 مثال یوسف و شکل زلیخا
 ز مهر جان و دل با هم موافق
 بیکی آن میان این کشاده
 ز حسرت در دهانش آب گشته
 برو تا بنده هر جامه و مهر
 ز چاک یک گرمی از مرزده
 جو در فصل بهار از تازه گلزار
 دو شاخ تازه گل چیده بزم
 دو گل با هم بمهد تا خفت
 تنی در آن دودل آرام و دل آرا
 ز اول صورت ایشان بود
 میوسف شد فزون شوق زلیخا
 مد و مهر و گراز نو بجهنمید
 شود از نقش حرف شوق خوانا
 اسیر داغ بے اندازه گردد

ز سیم خام بودش از زمین ساق
 بهر شاخش صنعت بود تیار
 بنام این در درخت سبز و خرم
 همه مرغان او با مردمان رام
 در آن خانه مصور ساخت هر جا
 هم نشسته چون معشوق عاشق
 بیکی این لب آن بوسه داده
 اگر نظر آید که آنجا گزشته
 بهمانا بود وقف او سپهر
 عجب مایه و مری چون دو پیکر
 نمودی در نظر مردی و یون
 هر گل گل زینش بیش باکم
 ز فرشتش بود هر جای شکفته
 وز آن خانه نبود القصبه جانی
 بهر سو دیده در دیده کشود
 خوشد خانه بدین صوت همیا
 بهر نوبت که آن بت خانه را دید
 بی عاشق جویند و جانان
 از آن حرف آنشی او تازه گردد

فردین از این خانه آمد و در میان راه
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن

فردین از این خانه آمد و در میان راه
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن

فردین از این خانه آمد و در میان راه
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن

فردین از این خانه آمد و در میان راه
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن

فردین از این خانه آمد و در میان راه
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن
 دایره ای از خاک دید و در آن

ز نقشت و بخت مشکین گیسوانرا
کمال ساخت چشم از سر نه ناز
سنا و از غیر تر جا بجا خاک
که رویت آتشی در دل فکند
همه خطی کشید از نیل چون میل
نبود آن خط نیلی بر رخ آن ماه
مگر مشاطه دید آن نرگسست
بد انسان دادیمین خجسته رازنگ
بکف نقشتی ز داو را خروده کار
به فندق گونه عناب تر داو
بصفت ده بلال مه قفارا
که تا از طایر دم دولت بلالی
نمود از طرف عارض گوشواره
که تا آن دولت دنیا و پیش
چو غنچه با جامه تازه در بر
مرتب ساخت بر تن پیرهن
شعار شاخ گل از یاسمین کرد
ندیدی وید که بودی تامل
عجب آبی در آن از نقره خام

ز غنبر داد پشته ارغوان را
 سیه کاری بر دم کرد آغانه
 بجانان کرد عرض صورت حال
 بران آتش دل و جانم سیدت
 که شد مصحح حال آبا و ازان نیل
 که سیل بود بر چشم بدخواه
 قفا و آنجا شل سیرمه از دست
 کزان دستان دلی آرد فرجنگ
 کزان نقشه بکف آرد لگاری
 بجانان ز اشک غنابی خبر داد
 ز جلیباب شفق کرد آشکارا
 نشاطش بخش از عید و صالی
 قران افکند مراد و ساره
 بحکم آن قرن گرد و قریش
 لباس نو بنویسیده در بزم
 ز گل پر ساخت و امان سمن
 سمن و حبیب و گل دار سمن
 بحسن آب تنک بر لاله و گل
 دو پای از دوسا عد کرده آرام

۵۹
و در دوای اسطوخودوس و کرفس و باریک
و در دوای اسطوخودوس و کرفس و باریک
و در دوای اسطوخودوس و کرفس و باریک

فوزان مع حبیب
خدا را که بر سر راهی
چمن خان طاعت و دوست
مندی ایامی است
مطایب بود با خودی
منیال حسن خود را زیارت
بیکس وی خود را یافت کاش
عبارت تقدیر خود را یافت کاش
تقدیر خود را یافت کاش

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

یوسف بنجامه نو و خوشتر و اصل
در حین

بقصد او فریادی طلب کرد
 بخت و بوی یوسف کی در پیش
 بر شان زینش و بس فرستاد
 در آمدن گمان از دور بوی
 عطار و حسنی فوریت بجای
 و بوی از خواص باب و کل
 چنین طلعتش نور سلطان
 از و یک مهره دشن جهان
 وین یک حرف هم بود
 و ده بوی افتاد
 فی افکار

برین
 سر پادشاه و پادشاه
 هر گشت از غیر فتن
 که بنده است
 با فتح دست بختین
 میا نام جا به است
 زین اسرار و زمین
 بازگ از دام و لطیف طبع
 دوران بافتن و روانه جلال
 ویر کردن اسرار
 فاعل خندان و طاعت
 بت جبین اسرار
 اینجا بر افراز حسن نجاش

بگویند که ما را کجاست تو نام
که حق نیست کردن فرام
نام از دیر و طعن از زنده تو
حق از دیر و عیب از زنده تو
که گفتی جنت کا می بلایم تو
از خوشی و شوق بهشت کا می

زینجا مصر

درین باب
 مبنی بر اینست که
 وی برین معنی
 من فرمود
 سخت و قوی
 معنی اینست
 بیود و شمر
 برود
 متعلق است
 سابق است
 بعد از
 و متعلق
 معنی اینست
 اولی
 اولی

آدم
يوسف بنحانه نو و حواستين
زليخا

[illegible]

علیہ السلام و نیز انجام دو بد نظاری
 ششین معقول مضان الی راجع بود
 نام با دوست از نیازها که نزد هم دور
 مطلب باشد و در کتاب اعلام بر آن
 شش است بیستی کنایت از بیاید
 در دگر کردن کنایه غول میانه

[illegible]

زمانی در سیاست باشم مروت
که تا باشد جهان گویند از آن باز
با دل خاندان بهشتش درون برود
بقضل آهین کمر دستوارش
ز دل باز درون خود برون داد
که جانرا خبر تو مقصودی ندانم
بطفه خواب از چشمم بودی
بغمهای خودم نمیانه کردی
بدین کشور شدم آواره تو
کشیدم در غمت یار گهیا
ز بی روی تو بس نامزدوم
ز روی مهر بانی یک سخن گن
که ای همچون منت صدقه بند
آدا و نی دلم را شاگردان
بیس این برده تنها با تو باشم
تو با در صصری من نفخه خشک
ایسان این نفخه با صصر گراید
سنگ گویان بدگیر خانه اش برود
دل یوسف از آن اندوه شکست

بیا با حق شناس است با شتم امروز
 کنون قانون جهانست کفر باز
 به نیزنگ و فسون کز حد برون بر
 زندین در وجود او اندیم گذارش
 چو شد در بسته ز لب هر یکشاد
 نخستین گفت کای مقصود بام
 خیال خود بخواب من خودی
 ز سودای خودم دیوانه کردی
 نظر بکشاده در نظاره تو
 ندیدم چساره آوار گیها
 کنون کز دیدن رویتو شادم
 زیر پویی کز رعنوی من کن
 جوابش داد یوسف سر فلکده
 مرا از بند غم آزاد گردان
 مرا خوش نیست کاینجا با تو بستم
 تو کان آتشی من بنیبه خشک
 کجا این بنیبه با آتش بر آید
 زینجا آن نفس جز با و نه شمر و
 برو قفل و اگر محکم سر و بست

[illegible]

مرا از گوهر و در صد خزینه
 غذا سازم همه بهر گنا هست
 بلففت آئین منیم کافتد لیدم
 خصوصاً به عزیز می که عزیز می
 خدای من که نتوان حق گزارش
 بجان دادن جوهر دار کس نگردد
 زینجا گفت کای شاه جوان جنت
 و لم شد تیر محنت ز نشان
 بهانه بگری و حیل سازست
 معاذ الله که راه بگردم من
 عجب بی طاعتم آرام من نه
 بگفتن گفتن آید و من سر
 زبان بر بند و بگردن خرافات
 مراد خشک فی آتش فتاوت
 مرا این دو وقتش که کند سود
 این آتش چه دو دم هست تابی
 زینجا چون پایان بر و این ساز
 زینجا گفت کای عبری محبت
 من بر سر کارم دست رور

درین خلوتش را باشد دینیه
 که تابا شد ز این وعده خجاست
 که آید بر کس دیگر گزدم
 ترا سر مود بهر من کنیزی
 بر شوتش که شود آمرزگارش
 در آمرزش کجا رشوت پذیرد
 که هم تاجت میسر باد و هم تحت
 زینش کار سه بهانه بر باد
 بهانه فی طریق راست بازست
 نه تو این حیل و دیگر نشو من
 اگر خواهی و گرنه کام من ده
 نکشت از تو مراد من میسر
 بجنب از جا که فی التا خیر آفت
 ترا با آتش من خوش فتاوت
 بر و حشمت نکرد و بازین دو
 بنیای آتش من یکدم آبی
 قعل کرد و یوسف و دیگر آغاز
 که بر دی از سخن و قلم لغارت
 که خواهم کشتن از دست تو خود را

بخت و شانس از دست رفتن
 و درین حال که درین
 و درین حال که درین

بخت و شانس از دست رفتن
 و درین حال که درین
 و درین حال که درین

بخت و شانس از دست رفتن
 و درین حال که درین
 و درین حال که درین

امدن
 یوسف نجانه هفتم و خوش
 وصل زینجا

بخت و شانس از دست رفتن
 و درین حال که درین
 و درین حال که درین

بخت و شانس از دست رفتن
 و درین حال که درین
 و درین حال که درین

بخت و شانس از دست رفتن
 و درین حال که درین
 و درین حال که درین

در این کتاب است و حال آنکه
چون در خاکش غمزه آشفته دید
جوابش داور حسن ادب باز
غریزش دست بگیرش از سر مهر
چو با هم دیدشان با خوشی گفت
بجای آن گمان آواز برداشت
که ای میزان عدل از سر چیست
بکار خویش بی اندیشه کرد
غریزش دادر خست کای پرورد
بگفت این بنده عمری که آغاز
درین خلوت راحت خفته بودم
چو در وان بر سر بالینم آمد
خیالش آنکه من از وی نه آگاه
باذن باغبان ناگشته محتاج
جو دست آورد پیش آن ناخودمند
من از خواب گران بیدار شدم
بر اسان گشته از بیداری من
سخ از شرمندگی سوی من آورد
شتابان از قفای او دویدم

گرمی از خواص خانه تیرش
دران آشفته حالش برسد
نتی از تهمت افشای آن ناز
درون بردش بسوی آن بر مهر
که یوسف با غمزه احوال من گفت
نقاب از چهره آن راز برداشت
که با املت نه بر گیش و قاربت
درین پرده خیانت پیش کرد
که کرد این بد نهادی است بر گو
بفرزندی شد از لطف سرفراز
درون از گرد محنت رفته بودم
بقتضی حیدر نسیم آمد
بخدمت گلستانم آورد راه
بر و سبل بغارت گل تباراج
که بکشاید ز گنج وصل من بند
ز جام بخودی شیر گشته
گریزان شد ز خدمتکاری من
بروئے نیکنمی در بر آورد
درون نهاده پادشاه رسیدم

برون خانه پیش آمد غریزش
چو در خاکش غمزه آشفته دید
جوابش داور حسن ادب باز
غریزش دست بگیرش از سر مهر
چو با هم دیدشان با خوشی گفت
بجای آن گمان آواز برداشت
که ای میزان عدل از سر چیست
بکار خویش بی اندیشه کرد
غریزش دادر خست کای پرورد
بگفت این بنده عمری که آغاز
درین خلوت راحت خفته بودم
چو در وان بر سر بالینم آمد
خیالش آنکه من از وی نه آگاه
باذن باغبان ناگشته محتاج
جو دست آورد پیش آن ناخودمند
من از خواب گران بیدار شدم
بر اسان گشته از بیداری من
سخ از شرمندگی سوی من آورد
شتابان از قفای او دویدم

دانشای راز گردن رنجا

باو

در این کتاب است و حال آنکه
چون در خاکش غمزه آشفته دید
جوابش داور حسن ادب باز
غریزش دست بگیرش از سر مهر
چو با هم دیدشان با خوشی گفت
بجای آن گمان آواز برداشت
که ای میزان عدل از سر چیست
بکار خویش بی اندیشه کرد
غریزش دادر خست کای پرورد
بگفت این بنده عمری که آغاز
درین خلوت راحت خفته بودم
چو در وان بر سر بالینم آمد
خیالش آنکه من از وی نه آگاه
باذن باغبان ناگشته محتاج
جو دست آورد پیش آن ناخودمند
من از خواب گران بیدار شدم
بر اسان گشته از بیداری من
سخ از شرمندگی سوی من آورد
شتابان از قفای او دویدم

در این کتاب است و حال آنکه
چون در خاکش غمزه آشفته دید
جوابش داور حسن ادب باز
غریزش دست بگیرش از سر مهر
چو با هم دیدشان با خوشی گفت
بجای آن گمان آواز برداشت
که ای میزان عدل از سر چیست
بکار خویش بی اندیشه کرد
غریزش دادر خست کای پرورد
بگفت این بنده عمری که آغاز
درین خلوت راحت خفته بودم
چو در وان بر سر بالینم آمد
خیالش آنکه من از وی نه آگاه
باذن باغبان ناگشته محتاج
جو دست آورد پیش آن ناخودمند
من از خواب گران بیدار شدم
بر اسان گشته از بیداری من
سخ از شرمندگی سوی من آورد
شتابان از قفای او دویدم

در این کتاب است و حال آنکه
چون در خاکش غمزه آشفته دید
جوابش داور حسن ادب باز
غریزش دست بگیرش از سر مهر
چو با هم دیدشان با خوشی گفت
بجای آن گمان آواز برداشت
که ای میزان عدل از سر چیست
بکار خویش بی اندیشه کرد
غریزش دادر خست کای پرورد
بگفت این بنده عمری که آغاز
درین خلوت راحت خفته بودم
چو در وان بر سر بالینم آمد
خیالش آنکه من از وی نه آگاه
باذن باغبان ناگشته محتاج
جو دست آورد پیش آن ناخودمند
من از خواب گران بیدار شدم
بر اسان گشته از بیداری من
سخ از شرمندگی سوی من آورد
شتابان از قفای او دویدم

در این کتاب است و حال آنکه
چون در خاکش غمزه آشفته دید
جوابش داور حسن ادب باز
غریزش دست بگیرش از سر مهر
چو با هم دیدشان با خوشی گفت
بجای آن گمان آواز برداشت
که ای میزان عدل از سر چیست
بکار خویش بی اندیشه کرد
غریزش دادر خست کای پرورد
بگفت این بنده عمری که آغاز
درین خلوت راحت خفته بودم
چو در وان بر سر بالینم آمد
خیالش آنکه من از وی نه آگاه
باذن باغبان ناگشته محتاج
جو دست آورد پیش آن ناخودمند
من از خواب گران بیدار شدم
بر اسان گشته از بیداری من
سخ از شرمندگی سوی من آورد
شتابان از قفای او دویدم

در این کتاب است و حال آنکه
چون در خاکش غمزه آشفته دید
جوابش داور حسن ادب باز
غریزش دست بگیرش از سر مهر
چو با هم دیدشان با خوشی گفت
بجای آن گمان آواز برداشت
که ای میزان عدل از سر چیست
بکار خویش بی اندیشه کرد
غریزش دادر خست کای پرورد
بگفت این بنده عمری که آغاز
درین خلوت راحت خفته بودم
چو در وان بر سر بالینم آمد
خیالش آنکه من از وی نه آگاه
باذن باغبان ناگشته محتاج
جو دست آورد پیش آن ناخودمند
من از خواب گران بیدار شدم
بر اسان گشته از بیداری من
سخ از شرمندگی سوی من آورد
شتابان از قفای او دویدم

دارد بی باری بودن
حکومت و عدالت است
ای از وقتی که مراد است
زینیا بن سید دارد
کام دی از من سید است
کانت اولی کرد
و تانی بانی و سید کرد
کانت ای دوری
از جانی خود است
در میان من زینیا بن
سید که بیان کرد
و سید که بیان کرد
و سید که بیان کرد

مردان را که در این
بازار است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است

کند و کرد
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است

کوی
و ادون طفل سبک دانی حضرت
یوسف

از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است

بد و گفت ای عزیزان
زینیا هر چه میگوید دروغ است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است

از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است
از آن دوری
بیک سید است

باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند
باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند

باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند
باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند

مکن در کار زن چندان صبوحه
که اقتدر خنده در سحر غیور

زبان طعنه کشا و زن تان مصر ز لیا و باره عشق یوسف

خوشا رسوائی کوی ملامت
وزین غوغا بلند آوازه گرد
ملامت صیقیل ز کار عشق است
بود کار اهل تنان رانایانه
شود ز و تازیا نه سیرا و تیز
جهانی شد طبعش بلبا و آ
ملامت احوالت گاه گشتند
زبان سحرش بروی کشا و
ولش مفتون عبرانی غلامی
که دست از دین و دانش فاکریت
که روبرونده خویش آید او را
زوم سازی و همزایش دور
نه گاه می زند با او بره
بهر جا ایستد رفتن کند ساز
زندان از مژه بر دیده سما
هر آن در کوکشا بدین به بند

باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند
باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند

طعنه کردن
زبان مصر ز لیا و باره عشق یوسف

باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند
باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند

طعنه کردن
زبان مصر ز لیا و باره عشق یوسف

باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند
باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند

باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند
باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند

باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند
باز بیاورم که در این عالم کلام نماند
از آن روغنی که در این عالم نماند

زینتاً و معرماً

دیان ملک کنایه
 مستحق و لایزال
 بادام را گویند
 زانهای از نهای
 تنگن و حشای دیان
 به فائده و فیم
 بسوی لایزال
 صفرا و فیم
 بیابانده و صفرا
 در زمان شان
 ای بایر
 لایزال و یوسف علیه السلام

گفت که در پیش من
 بگو و در پیش من
 بقول و این یو سفت بر نیاید
 چو گل زافسون او خوش در نیاید
 بیای که از اینجا سوخته او شد
 در آن کاشانه مهر آنو که او شد
 زار که گفت که از نو رسیده
 تنها که دل محنت رسیده
 ز خود کردی نخست امیدوارم
 بنو میدی قتا و آخر دارم
 مدم رسوا میان مدم از تو
 طاعت کرد

۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵

و بان مکان بلبلهای شکر خا
چو گشته کاظم جو لوزینه را نهاد
نکرده هیچ نا و برین مقصود
ز تازہ میوه های ترو نایاب
روان هر سو کنیزان و غلامان
پر پرویان مصری حلقه بستند
زهر خوان آنچه میبایست خوردند
چو خوان برداشتند از پیش آنان
نهاد از طبع حیلت سازین
بیک کف کز لکه در کار خود تیز
ترنج رنگ او صفراوی فاقع
بریشان گفت پس ای نازنین
چرا و اید ز نیسان تلخ کاظم
اگر دیده زوی پر نور و اید
اجازت گریه و آرم بروش
همه گفتند کز هر گفت و گوی
بفرماتا بروان آید خرامان
که ما از جان و دل مشتاق ایم
ترنجی کز تو اکنون بر کف است

نداده درو بان لوزینه راجا
بحشوش نام رفته بر زبانها
کز آب آمد برون ز انسان سبزه
سبدها باغبان پرورده از آب
بخدشت همچو طایفان خرامان
بمسندهای زمین خوش نشستند
زهر کار انچه می بالست کردند
ز لیخا شکر گویان میخ خوانان
ترنج و کزک بردست هزن
بدگیر گفت ترنجی شادی انگیز
پس صفرا میمان در مان نافع
بسبب نرم نیکونی بالانشینان
بطعن عشق عبرانی غلامم
بدیدارش مرا معذور دایم
بدین اندیشه گروم رهنمونش
بجز او نیست مارا آرزوی
کشد برفرق ما از ناز و ایمان
رخش نا دیده از عشاق و هم
پس صفرا میمان واروی صفرا

زمان حضرت نوح علیہ السلام

عليه السلام

سلام
خوب بیکت ۱۲
یعنی قبول تو کردم
در چشم تو ز خود را می بینم
تو بیکت ۱۳
نمی بیند تو من مرا ۱۴
افسوس که می گفتم بیکت ۱۵
ز اینجا است ۱۶
او اشارت بسوی حق
یوسف علیه السلام و قال
ما كنت زليخا بائنه ۱۷
معنیه که زلیخا
و بیکت ۱۸
زلف

درم از زبان مردم از تو
 بنمزد و یک تو بس با عبدالم
 ز خا تو نان مصم شتم مساری
 نیک یاری بر اهل کلب است
 به روی او فادایم شکر
 فاسد آن است به نیکو گرام

گوینداری که بود از ملک کس
 آرد اوینت یکسوی ستم
 دل بوسه بدم و دل
 نواز از ملک

۱- کتب بسیار است که در این باب
 ۲- نوشته شده است
 ۳- اول و ابتدا باشد
 ۴- از بیجا میل به ملک است
 ۵- و منصف است
 ۶- مدعی است
 ۷- مدعی است
 ۸- مدعی است
 ۹- مدعی است
 ۱۰- مدعی است

۱- مدعی است
 ۲- مدعی است
 ۳- مدعی است
 ۴- مدعی است
 ۵- مدعی است
 ۶- مدعی است
 ۷- مدعی است
 ۸- مدعی است
 ۹- مدعی است
 ۱۰- مدعی است

طعن کردن
 زان محضو لیا العشق یوسف
 علیه السلام

۱- کتب بسیار است که در این باب
 ۲- نوشته شده است
 ۳- اول و ابتدا باشد
 ۴- از بیجا میل به ملک است
 ۵- و منصف است
 ۶- مدعی است
 ۷- مدعی است
 ۸- مدعی است
 ۹- مدعی است
 ۱۰- مدعی است

سیاحتش را که با موهمی کرد
 به چند آن گوهر و نعل گران سنگ
 به سحر تاج مرصع از جوهر
 بیافیلین از نعل و کمر
 رفته از قصب کرده حامل
 بدشتش داورین آفتاب
 یک طشتش بکف از قهر خام
 بدینسان بگردیدش با یک دست
 نیارم پیش ازین گفتن که چون بود
 ز خلوت خانه آن کج نهفته
 زان مصرکان گلزار دیدند
 یک دیدار کار دوست شان
 زریبا شکل او حیران باندند
 جوهر یک دران دیدار دیدن
 ندانسته ترنج از دست خود بانه
 یک از تیغ انگشتان قلم کرد
 قلم دیدی که با تیغ استیلا
 یک بر ساخت از کف صدف سیم
 مهر جدول دوان سلی بر خون

ز این منظره زور گری کرد
 عجب و ارم نه آمد آفتاب تنگ
 زهر جوهر هزارش لطف ظاهر
 برو بسته دوال از رشته در
 بهر تارش گره صد جان وصل
 کنیزک از پیش زین عصا
 بسان سایه او را گام بر گام
 نخست از جان شیرین دست خود
 که از هر وصف کاندست برون بود
 برون اندر گلزار شکفته
 ز گلزارش گل دیدار دیدند
 ز نام اختیار از دست شان
 ز حیرت چون تن بجان باندند
 تنها شد شرح خود بریدن
 ز دست خود بریدن کیر و آفتاب
 بدل حرف و قافی او رقم کرد
 زهر بندش برون شکر نژاد
 کشیدش جدول سرخی خویش
 ز حد خود نهاده پای بیرون

۱- کتب بسیار است که در این باب
 ۲- نوشته شده است
 ۳- اول و ابتدا باشد
 ۴- از بیجا میل به ملک است
 ۵- و منصف است
 ۶- مدعی است
 ۷- مدعی است
 ۸- مدعی است
 ۹- مدعی است
 ۱۰- مدعی است

منیغی غنچه
 جگر کینه
 قاروره
 زخمی باغچه
 گر کین باغچه
 بران بخت
 که از لطف
 پندار ساکنان زندان
 بیانی معرفت و محبت
 محفل سخن برای واد
 اشارت بسوی نور و تابش

کدامند در دوزخ ایشان
 که ای صاحب کف منافع
 پناه برده عصمت ایشان
 بران غایت اکتفا
 قصه جودت هم با ایشان
 بخت مانده هم با ایشان
 از زندان به کار ایشان
 باز حد سال در زندان

ویدین
 زمان مصر جمال یوسف اول
 شدن آنها

بسی از آنکه
 طاعت ایشان
 دیدار ایشان
 نکال فکر ایشان
 از گناه و خوف
 باغچه عدالت
 که فتنه ایشان
 غلغله ایشان
 اشک ایشان
 این بخت ایشان

بسی از آنکه
 طاعت ایشان
 دیدار ایشان
 نکال فکر ایشان
 از گناه و خوف
 باغچه عدالت
 که فتنه ایشان
 غلغله ایشان
 اشک ایشان
 این بخت ایشان

چو از لب بگذر و سیل خطر مند
 و در هر لحظه تهدیدت زندان
 چو گوشت و پوست حیان تیره و تنگ
 در و خنق النفس هر زنده را
 در و نکشاده دست صانع استقام
 درش بسته بقض نامامیدی
 هوایش مایه وار هر و باغی
 سیاه و تنگ چون قاروره فیر
 همه بر سفره بے آب و نانی
 موکل سخت بکوی چند در و
 درابر و چین بے آزار مردم
 زده آتش بعالم خوی ایشان
 کجا شاید چنین محنت سراسر
 خدا را بر وجود خود عشا
 قلم شان سر نش بر خط تسلیم
 و گریه باشد ترا از وی ملا
 چو زو این شوی دمساز ما
 که ما هر یک بخوبی بے نظیریم
 چو بکشایم لبها بے شکر خا

نهاد ما در زیر پاسب فرزند
 که هست آرامگاه ناپیدان
 گریزان زندگان از و بفرنگ
 نشستن هر به مرگ از زنده را
 ز راه روشن و بی منفذ باد
 ندیده غره جمجمش سفیدی
 زمینش کشت زار هر و باغی
 متاع ساکنانش غل و زنجیر
 نشسته لبیک سیر از زندگانی
 کجا در تلخ کوئی چند در و
 زهر چین صد گره در کار مردم
 سیاه از دو و آتش روی ایشان
 که باشد جای جو تو دلربای
 بروی او در مقصود بکس
 بشوی از لوح خاطر لفظیم
 که چند آتش بے بنی حمال
 نهان محرم و پنهان ما
 سپهر حسن را ماه منیریم
 در خجلت لب فرو بند و زین

را باده کردن زمان مضطرب
 انقباض و انقباض
 چو از دستان

Handwritten text in a diagonal column at the top of the page, likely a continuation from the previous page.

که بوسیدای انسان و ستانی
تم چون زره گرد و دیار ایا
به پیش آفتاب روشن او
که بخراشد بد انسان ناخوشی
زموی غم افشانش سینه
گرفتارش آن گفتارش این بود
درین اندوه روزش تاب آمد
که گیر پیش امین شب پیش
که زندان بود جای آن لافرو
بروز از غرقه اش نظاره کردی
گه دیوار دیدی گاه دیدار
که از جان و جهان بیگانه کردی
بشست از لوح خاطر نیک و بد
نمی آمد بحال خوشی تن باز
که من هرگز نباشم از خود آگاه
بجنبانم اول بسک بگویم
وزان پس گوشت بشنیدن کشیم
از انسنت اینهمه حسرتی من
کجا از دیگره آگاه گردد

چه دو نهند باشد استانی
خوش آن که تیغ مهرش آشکار
و را فتم سرنگون از روزن او
هزاران رشک دارم بر شینه
شود و گزرد و اما نش منظر
سخن کوتاه تاشب کارش این بود
درین گفتار جانش بلب آمد
چو آمد شب و گشت حیل اندیش
شبش من بود و زان تابان روز
بشبت زندان شدن چاره کرد
نبودی هیچ که خالی از نیکار
چنان یوسف بن خاطر خانه کرد
ز بس در یاد او گم کرد و خود را
کنیزان که چه میدادندش آواز
بگفت با کنیزان گاه میگاه
بگفت از من آگاهی محو مید
ز جنبانم اول با خود ایم
ول من هست باز ندانی من
به خاطر هر که آن ماه گردد

رفتن
زینجا بر بام و بنظره زندان
گرستین

Handwritten text in a diagonal column at the bottom of the page, likely a continuation to the next page.

[illegible][illegible]

فروغ و دلش ظلمت زداید
گل از وی نافه تبار گردد
شود از مقدش خرم هست
فسد و زدن رخ بر گل حراغی
کند زندانیاں را از غم آزاد
شد از دیدار یوسف باغ خندان
ز بند درد و غم آزاد شدند
بیا زنجیرشان فرخنده غلام
اسیر محنت و بیمار گشته
خلاصی دادی از بیمار خویش
سوختن کارش کردی آهنگ
ز تنگی و رگشاد آوردیش رو
ز ناداری نمودی غراهش سلخ
ز عیش قرض تنگی بر شکست
بگرداب خیال افتاده خستی
بخشگی بادی بخش ز گرداب

و غیره
بودن این است که
بدرستی که
آه کی با ساقی بادشاه که با او
دیگر می طایف بادشاه که با او
تجربان نسیم که با او
همه و در سبب این که با او
نمی تواند به طایف نازک که با او
رخا که با او
بیان کرد و در سبب این که با او
و باز تفریق بادشاه و خود که با او
نمی تواند به طایف نازک که با او
ارست که با او
از او و از او و از او

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين المعصومين أجمعين

ز گشتان خون خامه کردی
 بروی نامه حروف غم نوشتی
 ولی زان نامه هرگز دستاش
 ندادن سالها کار روی این بود
 جوانی تیره گشت از چرخ مهرش
 برآمد صبح و شب بهنگامه بختید
 در میان گشت زلف از تیر تقدیر
 پاشید یاد میری را درین باغ
 بیای از سر شک از گشتش
 ز کاغذی گفت خود نامه کردی
 بروی زنجیر چتری کم نوشتی
 نخواندی دلبری نتوانست خوانش
 ز بجران رنج تیماروی این بود
 برنگ شیر شد موی چو قیرش
 مشکستان او کاغذی یارید
 بجای زلف شد بوم آشیان گهر
 گزنیسان بوم گرد و خانه زلف
 نگرش از چشمش با کسین رست

ز کا فوری گفت خود نامه کردی
برون زین حرف چیزی کم نوشتی
نخواندی دلبری نتوخته خویش
ز پیران ریخ تیماروی این بود
برنگ شیر شد موی جو قیرش
مشکستان او کا فوریارید
سجای زانغ شد بوم آشیان کبر
کز نیسان بوم گرد و خانه زانغ
نبر گشت از چشمش یا کسین رست
سیه پوشیدیش چشم جهان بین
چرا رفت از سیاهی در سپیدی
که باشد کار هند و باز گونه
شکن در صفی و سریش افتاد
فتا و از علت پیریش برو
که گیر آب چین فی جلدش باد
رخ چون آب و پر چین نمود
سرش چون حلقه هر از قدم شد
ز بزم چمن همچون حلقه برون
چو شد سر مایه بسینایش گم

[illegible][illegible]

استیلا
محبت یوسف زلیخا بعد وفا
غزلیہ

۱۰۰ وارون مغنی چون
 ۱۰۱ ای خاک خداید کفایت او
 و نیاست که از خون بسیاری
 کشد گمان آلوده است
 ۱۰۲ عور گمراهی گسترده حور
 مضمون این بیت
 ۱۰۳ وطن زنی که در صدد
 لاف و ادعای شده
 ای بعد تو تا غنای خود
 ۱۰۴ مسکین منی حور
 و بی پوست از دست
 ۱۰۵ ای خدای قشنگ
 بیکر مال که طبع او بی تو
 ۱۰۶ بیکر مال که طبع او بی تو

[illegible]

از آمدن حاجب از درهای حاکم خانه
چون یک دریا یک است از اندک آن که در
خانه در دریا یک است از اندک آن که در

بفرق بنده مسکین و محتاج
چو جاکرو این سخن گوش یوسف
بجایب گفت این شیخ خوانرا
بخلوت خانه خاص من آور
که تیا یک شمه از حالش برسم
کز آن شیخ چون شور و شغب کرد
گرش در وی نه و هنگیر باشد
و محمد جان خاک و ریامند و شک
فروغ صبح صادق و او خوان
شو و هر صبح صادق را بشیر
نه چون شایان دوران زمانه
که هر ظالم که یک پنهان نگشت
نه وینار و زرش صد سر خرد

نما و از غر و جاه و سر وی تاج
بر نیت انیمیت آن بوش یوسف
که بزوار جان من تاب و توار
بجولاننگاه و اخلاص من آور
ورین او بار قبالش برسم
عجب نامدم که تاثیر عجب کرد
کلامش را کی این تاثیر باشد
که در یاد با هست یا نگا هست
مزور قصه کم کرده را مان
مزور را شود پا دوش تر نور
که سنجو بند هر زبانه
و گزود دست صد کن رنگست
تظلم کردن از وی هرزه گوئی

آمدن لیلیا بنانه یوسف و بدی او بلیا و جمال و چو آفتاب

از آن خوشتر چه باشد پیش عاشق
بخلوت گاه رازش باریابد
پیش او نشیند راز گوید
ز غوغای سپهر چون رست یوسف

که گرد دیار نیک اندیش عاشق
ز بارش سینه که آزار یابد
حکایت های دیرین باز گوید
بخلوت گاه خود نشست یوسف

که با من بختیست و در شاکه
بختیست از حال خود هر چه
حجاب از حالت بختیست
بختیست از حال خود هر چه
بختیست از حال خود هر چه

آمدن لیلیا
بخت یوسف باز یافتن بنیانی
و جمال و جود

از آن خوشتر چه باشد پیش عاشق
بخلوت گاه رازش باریابد
پیش او نشیند راز گوید
ز غوغای سپهر چون رست یوسف

از آن خوشتر چه باشد پیش عاشق
بخلوت گاه رازش باریابد
پیش او نشیند راز گوید
ز غوغای سپهر چون رست یوسف

بصفتی آنکس که زود عاشقی گام
که آمد و طریق عشق صادق
ز لیلی را چو صدق بود از عشق
بغضلی در که لعبت باز بودی
بی بازی جو کردی چاره سازی
و و لعبت اگر پیش هم نشاندی
چو دست چپ دست راست داشت
در آن خوابی که دید از بخت بیدار
هوای ملک خود اندول بدر کرد
ز شهر خود به شهر یوسف آمد
جوانی در خیال او بسر برد
بپیری در تمنای وی افتاد
پس از پیری که بنیاد جوان شد
وزان پس به پیش نیست تازید
چو صدقش بود بیرون از دنیا
دل یوسف به پیش شد چنان گرم
چنان در راه دل اندل فریش
بگرد خاطرش گشتی رضا جوی
ز بس گشت طرب را آب و آو

معشوقی بر آید آخرش نام
که نامد بر سرش معشوق عاشق
که یک عمر خوش فرسود از عشق
ببشوق لعبت آن و مساز بودی
نبودی بازیش جز عشقت بازی
کی عاشق کی معشوق خواندی
ره و رسم شست و خواست داشت
بدم عشق یوسف شد گرفتار
بلک مصر آهنگ سفر کرد
نیمه خود که به یوسف آمد
بامید وصال او بسر برد
بکوری بی تماشای وی افتاد
بهر روی آنجان جهان شد
بدل قید و غایش زیست تازید
تا آخر کرد و یوسف سرایت
که می آمد از آن دل گرمش شرم
که یک ساعت نماند از وی شکایت
لبش بر لب نهادی اگر بر روی
بافش و مبدم حاجت فتاوی

سرایت
عشق ز لیلی در یوسف
علیه السلام

بمادان گناه من ایسلام
دین کار از تفاوت بی ایسلام
بپس ایمن درین ایسلام
دندان نیست و دل از بند ایسلام
بمادان گناه من ایسلام
دین کار از تفاوت بی ایسلام
بپس ایمن درین ایسلام
دندان نیست و دل از بند ایسلام

زینهار مصری
کاف و یافه باشد
بمادان گناه من ایسلام
دین کار از تفاوت بی ایسلام
بپس ایمن درین ایسلام
دندان نیست و دل از بند ایسلام
بمادان گناه من ایسلام
دین کار از تفاوت بی ایسلام
بپس ایمن درین ایسلام
دندان نیست و دل از بند ایسلام

دیده
دیده
دیده
دیده
دیده
دیده
دیده
دیده
دیده
دیده

[illegible]

متاع آتش زمین دار فنا برو
 که ای حاجت روا مستن
 بفرم تاج اقبالی نهادی
 و نم زمین کشور فانی گرفتست
 مرا فاسخ ز من راست بخود ده
 بسو کاران که راه دین گرفتند
 برون آراز شمار این و انهم
 زینجا چون شنید این راز و آرا
 یقین داشتند کز وی این عار
 نیاید از کمان او خدنگ
 قدم در کلبه زویره و تنگ
 همیگردانم دوری بسیر خاک
 ز شادی طاق باند ه شد جفت
 که ای دربان درو در و تاک
 مراد و خاطر هر نامرادی
 مفاتیح آور و دریا بسته
 خلاصی بخش مجوران را ندو
 گرفتار و لافکار خوشم
 ندارم طاقت بجران یوسف

بهراب بیاوست و عابد
بسیار خسته تبارک بلند
که هرگز هیچ معطل ماندادی
ز تبه بر جهان بانی گرفتست
مثال شایسته ملک ابدوده
بقریب منزل پیشین گرفتند
بعضی قربت ایشان رسام
بدل زخمی رسیدش سخت کاری
اثر گرد و دوز و دس آشکارا
که در تائیر آن گرد و درنگ
کشا و از یکدگر گیسو شریک
همی مالید بر خون چهره خاک
ز دیده اشک میبارید بسکفیت
مهرم خرقه دوز سینه جاکان
کشا و شست و سر بے کشف
جبار بند و لها بے شکسته
سبک سازنده عنهای چون
عجب حیران شده در کار خویش
ز تن کش جان من جان بوسف

وفاست باقی فتن مغرب است
شیران زینجا از

وفا
و یحیی
یا فتن یوسف و یحیی
زینب

که شد و هر که فیض صبح خندان
 بر کرده بیا من بهر یاس
 برون رفتن با منک بهر یاس
 بویادریک را کباب آوردم بی
 بدو گفتا من زین برین بهر یاس
 ایان بنود زین بهر یاس
 که ساید در کباب بهر یاس
 که ز مال و مال بهر یاس

این کاف بیان در
 مقول بالضم صا
 مثال بالکسر
 ای بسبب نزدیکی
 مقول است ای هم
 بسوی یار کاران
 فاعل زدن یار
 صفت آن
 این نواست بسوی
 ششدر خانه ایست
 که چون در آنجا
 مفا

[illegible]

چو آمد بر تن آن زخم و شمش
چو سوی تخت بر او تکیه گزشت
گلاب با خشم خون فشان بستم
کفن چون بر تن آن بست کردند
نکردم رشتانده ز من خویش
چو از غم خارها دلدل شکستند
دهان پر از نوای بی نوا می
چو جای خواب و خاکش گشتند
زمین زیر پرودش برقم
دینغا زین زیانکاری و نغا
بیایای کام جان محروم بین
بریدی از من و یادم نکردی
وفادار او فاداری نه این بود
مرا ز دل برون افکنده رفتی
عجب خاری شکستی در دل من
بجای راه رفتن کرده ساز
همان بهتر که زینجا بپر کشیم
بگفت این و عماری و ادب خواست
یک جنبش از آن اندوه خانه

۱۲ کجاییه
 ۱۳ طوطی بزاید طوطی نای و نایید
 ۱۴ سینه جاک مفعول آق و بیجا کفر
 ۱۵ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۱۶ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۱۷ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۱۸ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۱۹ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۰ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۱ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۲ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۳ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۴ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۵ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۶ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۷ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۸ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۲۹ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید
 ۳۰ طوطی لفظ حدیثی نای و نایید

وفات
یافتن یوسف و پلاک شدن
زینبا

نمانده دور از وی پارس
نشسته بر رخ ندوش بپارست
از عانی به مصطفی که به جلوه
بصیرت کله نون انگه و بین
دور نشاید بود و بدین
که کی بخشد و بی گشت

ز فرج استرم یک فرجه بودی
کشاد دل نبووش چون میسر
ری بکشاد زین کاخ دل افرو
نیاید در دولت هرگز که گاهی
ادیم خاک کفش با فشارست
آن کین کفش از زیافتانی
بر افکس برده افلاک انیش
برون از پرده نامی رود نوریت
و زبان لسته هر خورشید کم شو
چو کم گشته درو یابے ربانی

پند و اون بنده نمودن فرزند ارجمند که در کسب کمالات مستعد باشد

تو لا اله الا الله ای فرزانه فرزند
زهر میگردش و با و آن بهره سجد
مرا هفتاد و شش سال و مرا هفت
بر میباشم ز عمر رفته و خویش
من گشته که کار آید نماید
پس بود اکنون که کار دوست فزاید
و بعدی کن که در کف مایه دار

[illegible]

چو آید از نفس مرغی پرواز
درونت شیر و اوسیل رخسار
معارف گردد چو موبار یک باشد
کن با صوفیان خام باری
طریق سنجیده کاری را ندانند
ز اصل خویش آن دیده ببرد
منه دست تکی از سیم واز زر
چو درویشش نه دست ادا
چو عیسی گزینی حقیقت مخفیست
ز دیده خواب راحت دور کردن
بگلشن بشت بر خاکستر گرم
اگر ترسی که ناگه نفس خود کام
ز زن کردن به بندیش بر پا
بدین نیت در هر زن که کوئی
زنی کش مهر خرومی از عفت
در آن طالع جمال حور دارد
بود قرب سلاطین آتش تیز
چو آتش بر فروز مشعل نور
از آن ترسم که چون نریکسانی

و اگر مشکل بود آوردنش باز
زبان بکشای در شرح معانی
چه حاصل زن چو دل تاریک باشد
که باشد کارخانان خام کاری
بنجای میوه از باغست فشانند
بماند تا قیامت نارسیده
بجز در دست پیر مهر مرد
بدرست آید ترا گنج سعادت
مده نقد تجر در از کف مفت
به از همجواری با حور کردن
به از پهلوی زن برشته نرم
بمیدان خطا کاری نهد گام
که نتواند و گرنه بیدان از جای
صلاح نفس چو اول نه خوبی
همین گله نه زویش کفایت
که از نا محرمان مستور دارد
از آن آتش لبان و دگر بیز
از آن می گیر بهره لیک ز دور
ز نورزندگی تاریک مانع

میں نے اپنے عزیز زاد ارجمند

زین نامه مصنف

بدرین باره طایوسان چه بونی
خلاصی رستیت از دهم و نزار
نظامی کرو نظم و لکشایش
درون پرده اکنون جای کرده
نیاید پرده تا در رده باشد
نباشد آن سیر که منک الله
ولی کرده ازین بغیره تنگ
ازین دایم گرفتاران رسیده
درون از نقش کثرت پاک شده
پهلوی خود این دل رانیابی
نمی پهلوی هر دو کار وانی
چه خوش گفت اندل بر گنج عرفان
سے آید نماز از هر زن پیر
ولی گرم دی آن لای بدست
چنان دل را که شورش با تو گفتم
بجواز پهلوی سے پیر مکل

خلاص از جنس محبوبان چه بونی
نه تحریر بطور و نظم اشعار
تکلفنا سے طبع نکته زایش
وز و مانده همه بیرون پرده
جز آن سرکیه با خود پرده باشد
بقلب سیکر محاسن سوی الله
سوی فست سری قدس از منگ
زیر دامن سرش آرمیده
ز کثرت سرو حدت با رحبه
چه باشد گز خود پهلوی تبابی
میان کار و نمان پهلوانی
که باشد روزه دار و صر فنان
که باشد شیوه او عجز و تقصیر
که پیش کار و نمان این بود کار
بوصفتش گوهر سر از شرف
که این باشد بدست آوردن دل

بدرین باره طایوسان چه بونی
خلاصی رستیت از دهم و نزار
نظامی کرو نظم و لکشایش
درون پرده اکنون جای کرده
نیاید پرده تا در رده باشد
نباشد آن سیر که منک الله
ولی کرده ازین بغیره تنگ
ازین دایم گرفتاران رسیده
درون از نقش کثرت پاک شده
پهلوی خود این دل رانیابی
نمی پهلوی هر دو کار وانی
چه خوش گفت اندل بر گنج عرفان
سے آید نماز از هر زن پیر
ولی گرم دی آن لای بدست
چنان دل را که شورش با تو گفتم
بجواز پهلوی سے پیر مکل

خلاص از جنس محبوبان چه بونی
نه تحریر بطور و نظم اشعار
تکلفنا سے طبع نکته زایش
وز و مانده همه بیرون پرده
جز آن سرکیه با خود پرده باشد
بقلب سیکر محاسن سوی الله
سوی فست سری قدس از منگ
زیر دامن سرش آرمیده
ز کثرت سرو حدت با رحبه
چه باشد گز خود پهلوی تبابی
میان کار و نمان پهلوانی
که باشد روزه دار و صر فنان
که باشد شیوه او عجز و تقصیر
که پیش کار و نمان این بود کار
بوصفتش گوهر سر از شرف
که این باشد بدست آوردن دل

خاتمه از مصنف رحمه الله علیه

بدرین باره طایوسان چه بونی
خلاصی رستیت از دهم و نزار
نظامی کرو نظم و لکشایش
درون پرده اکنون جای کرده
نیاید پرده تا در رده باشد
نباشد آن سیر که منک الله
ولی کرده ازین بغیره تنگ
ازین دایم گرفتاران رسیده
درون از نقش کثرت پاک شده
پهلوی خود این دل رانیابی
نمی پهلوی هر دو کار وانی
چه خوش گفت اندل بر گنج عرفان
سے آید نماز از هر زن پیر
ولی گرم دی آن لای بدست
چنان دل را که شورش با تو گفتم
بجواز پهلوی سے پیر مکل

خاتمه و شکر تمام تاریخ ختم و کما بعضی کرام التیام الله تعالی
بمقدش که بر عشم زمانه
بیایان آمد این ولکش فسانه

بدرین باره طایوسان چه بونی
خلاصی رستیت از دهم و نزار
نظامی کرو نظم و لکشایش
درون پرده اکنون جای کرده
نیاید پرده تا در رده باشد
نباشد آن سیر که منک الله
ولی کرده ازین بغیره تنگ
ازین دایم گرفتاران رسیده
درون از نقش کثرت پاک شده
پهلوی خود این دل رانیابی
نمی پهلوی هر دو کار وانی
چه خوش گفت اندل بر گنج عرفان
سے آید نماز از هر زن پیر
ولی گرم دی آن لای بدست
چنان دل را که شورش با تو گفتم
بجواز پهلوی سے پیر مکل

بدرین باره طایوسان چه بونی
خلاصی رستیت از دهم و نزار
نظامی کرو نظم و لکشایش
درون پرده اکنون جای کرده
نیاید پرده تا در رده باشد
نباشد آن سیر که منک الله
ولی کرده ازین بغیره تنگ
ازین دایم گرفتاران رسیده
درون از نقش کثرت پاک شده
پهلوی خود این دل رانیابی
نمی پهلوی هر دو کار وانی
چه خوش گفت اندل بر گنج عرفان
سے آید نماز از هر زن پیر
ولی گرم دی آن لای بدست
چنان دل را که شورش با تو گفتم
بجواز پهلوی سے پیر مکل

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

